

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · Tercer període · sèrie C · número 279

Comissió d'Igualtat de les Persones

Sessió 8, dimarts 11 de juny de 2019

Presidència de la I. Sra. Montserrat Macià i Gou

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de la directora general d'Igualtat per a informar sobre les mesures previstes davant les agressions homòfobes del 2 i 3 de març

357-00451/12

4

Proposta de resolució sobre la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista

250-00780/12

28

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 8 de la CIP

La sessió de la Comissió d'Igualtat de les Persones (CIP) s'obre a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix Montserrat Macià i Gou, acompanyada de la vicepresidenta, Marta Moreta Rovira, i del secretari en funcions Sergio Sanz Jiménez. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez Garcia.

Hi són presents els diputats Noemí de la Calle Sifré, Antonio Espinosa Cerrato, Martí Pachamé Barrera, Alfonso Sánchez Fisac i Elisabeth Valencia Mimbreno, pel G. P. de Ciutadans; Anna Geli i España, Saloua Laouaji Faridi i Francesc Ten i Costa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Eva Baró Ramos, Jenn Díaz Ruiz, Irene Fornós Curto, Lluïsa Llop i Fernández i José Rodríguez Fernández, pel G. P. Republicà; Beatriz Silva Gallardo, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteix a aquesta sessió la directora general d'Igualtat, Mireia Mata i Solsona.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de la directora general d'Igualtat davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre les mesures previstes davant les agressions homòfobes del 2 i 3 de març (tram. 357-00451/12). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

2. Proposta de resolució sobre la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista (tram. 250-00780/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 320, 63; esmenes: BOPC 347, 19).

La presidenta

Bona tarda. Han passat ja els cinc minuts reglamentaris i, si els sembla, obrim la sessió.

Abans que res, algun grup vol comunicar alguna substitució per a aquesta sessió? Endavant.

Eva Baró Ramos

Sí; gràcies, presidenta. La diputada Irene Fornós substitueix la diputada Rut Ribas.

La presidenta

Molt bé. Senyor Vidal Aragonès.

Vidal Aragonès Chicharro

Gràcies, presidenta. Per comunicar la substitució de la diputada Natàlia Sánchez Dipp per qui els parla, Vidal Aragonès.

La presidenta

Perfecte. Moltes gràcies. I, d'entrada, donar la benvinguda als nous diputats que s'incorporen a aquesta comissió, que són el senyor Francesc Ten, pel Grup de Junts per Catalunya, i el senyor José Rodríguez, pel Grup d'Esquerra Republicana. Benvinguts i molt bona feina en aquesta comissió.

Compareixença de la directora general d'Igualtat per a informar sobre les mesures previstes davant les agressions homòfobes del 2 i 3 de març

357-00451/12

En tot cas, anirem ja al primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de la directora general d'Igualtat davant de la Comissió d'Igualtat de les Persones, perquè ens informi sobre les mesures previstes davant les agressions homòfobes dels dies 2 i 3 de març d'enguany. I molt benvinguda també, directora general.

La directora general d'Igualtat (Mireia Mata i Solsona)

Moltes gràcies. Temps del que disposaré? (*Veus de fons.*) Vint minuts? Perfecte. Molt bé, doncs moltes gràcies...

La presidenta

Perdó. Cinc minuts de..., entre quinze i vint minuts.

La directora general d'Igualtat

Molt bé, intentaré aprofitar-los.

Moltes gràcies, diputades i diputats. Molt agraïda de poder estar avui aquí per parlar-los d'aquesta matèria, la matèria dels drets de les persones LGTBI, que és una matèria que, lamentablement, només apareix en portades de diari i en qüestions de debat polític, i fins i tot social, quan hi han incidències, quan hi han agressions, com és el cas.

En qualsevol cas, com que la pregunta o la petició a què feia referència la presidenta era la compareixença per explicar les mesures que s'havien pres al respecte, jo aprofitaré per informar-los en aquest ordre: les mesures de prevenció i amb relació a les agressions, i després donar-los puntual informació sobre les agressions esdevingudes entre els dies 2 i 3 de març, com bé saben, els dies de Carnestoltes.

No només els en dono puntual informació, perquè és el meu deure com a membre del Govern, sinó que, a més a més, em permetré demanar-los la seva complicitat. Vostès, com a persones de rellevància en la vida pública política i ciutadana del país, són persones de les que necessitem la seva complicitat; complicitat que dono per descomptada i que constato tot sovint en l'exercici de la meua feina, però complicitat que m'agradaria reiterar al llarg d'aquesta sessió, que és imprescindible perquè les polítiques LGTBI, les polítiques públiques LGTBI avancin.

Els tres eixos que treballem per prevenir, atacar i respondre les agressions LGTBI són la formació, la difusió i la territorialitat. En matèria de formació, dir-los que és clau la formació referent no només a la Llei 11/2014, que hem portat i dipositat sobre les taules, sinó tot el que va vinculada a ella. Tots els treballadors i treballadores públics estem obligats –no és un tema opcional, estem obligats per la Llei 11/2014– a conèixer i a implementar mesures de combat, mesures de denúncia, mesures de sanció relatives a qualsevol vulneració de drets envers el col·lectiu LGTBI.

És evident que aquesta, per desgràcia, no és encara una matèria d'obligat estudi ni a les universitats, ni en formularis..., ni en sumaris d'oposicions de les treballadores i els treballadors de la funció pública; per tant, és una formació que fem de més a més i que la fem posteriorment a que les persones estiguin incorporades en el seu lloc de treball.

En aquests darrers tres anys, 2016, 2017 i 2018, hem format ja més de dotze mil treballadors i treballadores públics en la matèria de drets de les persones LGTBI i reacció a qualsevol tipus d'agressió a les persones d'aquest col·lectiu. Totes les promocions, a més a més, de l'Escola de Policia de Catalunya, des del moment de l'aprovació 11/2014, han format també les seves promocions en aquesta matèria.

Per tant, el que hem intentat aquí és una aliança de totes les administracions catalanes –no només de la Generalitat–, totes les administracions catalanes per poder

detectar i prevenir i, si és el cas, doncs, combatre i actuar en matèria de vulneració de drets.

Els passaré una breu introducció als nostres cursos de formació, dels quals els he de dir que tenen des de la durada de tres hores, la mínima formació, a la durada de diferents jornades, en funció del nivell d'atenció a la ciutadania que puguin tenir els diferents empleats públics.

Si m'ho permeten, passaria ara el primer d'aquests vídeos, en els quals es parla del deure d'intervenció dels treballadors i les treballadores públiques en matèria de vulneració de drets de les persones LGTBI.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo.)

Ai, no té veu? Em sap molt de greu, però... *(Remor de veus. Pausa.)* Qui sap on està el micro d'un ordinador? *(Remor de veus. Pausa.)* Ara! Sí? Correcte. Gràcies. *(Es torna a projectar el vídeo.)* Disculpin.

Doncs bé, aquesta és una petita síntesi de qualsevol de les formacions que, com els deia, a finals de l'any 2018 més de dotze mil treballadores i treballadors públics ja havien dut a terme.

Aquesta és una píndola de presentació d'un curs que a hores d'ara s'està portant a terme, un curs en format semipresencial, com veuen, amb la col·laboració de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Per tant, és una formació reconeguda i que dona puntuació a la carrera professional de les persones. També n'estem fent amb els diferents departaments de la Generalitat inserits en els seus plans de formació dels seus treballadors i les treballadores.

Però si bé la formació és una peça clau, perquè qui no coneix no pot dur a terme, qui no coneix el deure d'intervenció difícilment el podrà posar en pràctica, hi ha un altre pas que ens sembla absolutament imprescindible i aquest és el cas de la difusió no només als treballadors i les treballadores públiques, que som els responsables d'implementar aquesta protecció de drets, sinó al conjunt de la ciutadania. Subratllaria el concepte «conjunt de la ciutadania», perquè no és un deure del col·lectiu LGTBI protegir els seus drets, és un deure de tota la ciutadania de fer respectar els drets dels col·lectius LGTBI, que no són altra cosa que els drets humans.

En aquest sentit, el que hem fet és llençar campanyes de difusió intenses, tan intenses com hem pogut, a incentivar a la ciutadania: un, a conèixer els drets dels col·lectius, com ja els apuntava, però d'altra banda la denúncia sense cap mena de problemes i sense cap mena d'obstacle d'accés; per tant, denúncia en format telefònic, denúncia en format presencial o denúncia en format telemàtic.

La campanya que fem tant es centra en àmbits de la mateixa Generalitat, per exemple, als Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, als centres d'assistència primària, a les seus dels departaments de la Generalitat, no només amb vídeos com els que els passaré, sinó també amb cartells, sinó també amb prospectes, sinó també amb anuncis dintre dels Atris, dels sistemes de comunicació de les intranets dels mateixos departaments.

També hem fet campanyes dirigides al conjunt de la ciutadania. Segurament, molts de vostès recorden l'anunci del 012, però també els que surten periòdicament tant a les ràdios públiques com a algunes ràdios privades, com també surten als diaris. Perquè ens sembla que és important recordar el dret de tothom a ser i a viure com vulgui, però sobretot, sobretot, recordar el deure de tothom de protegir els drets de les persones del col·lectiu LGTBI i mantenir una actitud de tolerància zero envers qualsevol mena de discriminació.

Per tant, aquestes són les campanyes que duem a terme.

Em permetré també passar-los un nou vídeo, a veure si aquest cop tinc més sort amb la veu.

Aquesta és la campanya que vam llançar a finals del 2017, promovent les denúncies.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo.)

No m'estendré i no els ensenyaré tot el material que portava i que jo demanaré que els el facin a mans amb el material d'aquesta comissió, però paral·lelament a aquesta animació, com els deia, també hem fet cartells, hem fet díptics. Hem fet fins i tot una cosa que sí que els voldria ensenyar, que és... (*l'oradora mostra una imatge*), fer un vagó de tren vinculat a aquesta campanya, que és aquest vagó de tren de Ferrocarrils de la Generalitat de la línia del Vallès, la línia que té més freqüències de Catalunya, per tal de permetre que milers de persones vegin durant milions de vegades que no es pot girar la cara i no ens podem posar de perfil davant de qualsevol vulneració de drets del col·lectiu LGTBI.

Però, un cop tenim la gent formada i un cop tenim la gent sensibilitzada, ens semblava que hi havia una altra peça absolutament, absolutament imprescindible, que era el desplegament territorial. A vegades hi ha una certa percepció que els drets LGTBI o l'exercici dels drets LGTBI és un tema vinculat a una realitat metropolitana o és un tema vinculat a un cert anonimat que donen les grans ciutats.

Per tant, ens semblava absolutament imprescindible buscar la capillaritat del territori, però, a més a més, buscar la complicitat de totes les institucions locals, de tots els ens locals. I per això el que vam fer va ser desplegar un precepte de la llei, com hem fet amb tots i cadascun dels articles de la llei, que era l'article que parla dels serveis d'atenció integral.

Els serveis d'atenció integral són uns espais, són uns centres que hi ha a tots els consells comarcals i a tots els municipis de més de vint mil habitants, en els quals hi han professionals amb formació, doncs, tant en l'àmbit jurídic, com en l'àmbit de l'assistència psicològica; com sobretot una xarxa potentíssima de derivacions, que garanteixen que totes les persones, visquin allà on visquin, reben una primera atenció, doncs, de proximitat en el seu municipi –o, com a molt, a la seva comarca– per tal de garantir que els seus drets, en el seu territori, a casa seva, són també protegits.

A més a més, això, no ho hem plantejat com un bolet que es planta a un ajuntament, o que es planta en un consell comarcal, on hi ha una persona que ve els dimecres i els divendres a la tarda; sinó que hem volgut que sigui una peça absolutament inserida en la realitat de la vida municipal. I, per tant, aquí hem demanat que tot el consistori..., els convido que ho demanin a regidors i regidores, doncs, dels seus respectius grups polítics, perquè en tots els municipis el que hem fet ha sigut fer una presentació d'aquest servei. I una formació per tal que, des dels electes fins als tècnics amb plaça fixa, o les persones que eventualment treballen per l'ajuntament –monitors, col·laboradors, també les entitats del municipi– estiguin implicades en la prestació d'aquest servei.

Perquè, per nosaltres, és absolutament clau que a tot arreu de Catalunya, doncs, els drets de les persones LGTBI siguin coneguts i siguin respectats. Informar-los –tot i que no és la matèria d'aquesta compareixença– que a hores d'ara tenim setanta-sis serveis d'atenció integrals desplegats a tot el territori, i esperem, doncs, en el decurs dels propers mesos, arribar a la totalitat dels 947 municipis que hi ha a Catalunya.

Actualment, amb aquests setanta-sis serveis d'atenció integral desplegats, atenem 840 municipis del territori. Per tant, aquesta era l'última de les peces que, a nosaltres, ens semblava totalment imprescindible desplegar. I perquè no pretenem que una persona que hagi patit una vulneració de drets a la Seu d'Urgell, o a Amposta, o a Figueres, hagi de desplaçar-se enlloc més, que no sigui –com a molt– a la capital de la seva comarca. I, per tant, hem fet aquest desplegament capil·lar que, a més a més, doncs, garanteix que tothom rebrà l'atenció en el punt de més proximitat.

Els presentaré la darrera de les presentacions, de les animacions. En la qual parlem, doncs, d'aquest desplegament territorial i de què fa la nostra direcció general.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo.)

Doncs, amb relació a les agressions, com vostès saben bé, hi han tres tipus d'agressions, de vulneracions de drets tipificades. Una, són les de l'àmbit laboral. Durant el mes de març no tenim cap informe, cap notícia informada per la Direcció General d'Inspecció del Treball de Catalunya, amb relació a aquesta matèria. En l'àmbit administratiu, tampoc tenim cap notificació respecte a agressions o vulneracions, notificacions esdevingudes durant les dates que s'assenyalen en la convocatòria, doncs, d'aquesta comissió.

I tot seguit, passaré a donar lectura de les agressions que consten en la via penal. En la meua qualitat de directora general d'Igualtat, i, per tant, responsable de l'òrgan responsable del desplegament de les polítiques públiques LGTBI a Catalunya, i també perquè tenim una diària i permanent relació i comunicació amb Mossos d'Esquadra i també amb fiscalia, doncs, aquesta és la informació que correspon a les dates de 2 i 3 de març, a la qual donaré lectura:

«En dates de 2 i 3 de març, que són els dies que corresponen a Carnestoltes, a Catalunya es van detectar les següents agressions, en l'àmbit penal: una, al Prat de Llobregat; en la qual, doncs, un noi gai en una discoteca és agredit per part d'un menor, que és detingut. A Martorell hi ha una agressió a un noi gai. A Viladecans, hi ha l'agressió d'un taxista a una parella de lesbianes. A Sitges, hi ha l'agressió d'un grup de persones a un noi gai. A Barcelona, els insults d'una dona cap a una parella gai. A Sant Vicenç dels Horts, hi ha les pintades de caràcter homòfob a l'edifici d'un denunciant. I a Barcelona, hi ha un detingut per tracte degradant i vexatori a una parella de lesbianes.»

Aquestes són les agressions que consten al Cos de Mossos d'Esquadra, durant aquests dies. I Mossos d'Esquadra ens fa notar que en el mateix període de l'any 2018 no es troba cap fet instruït en la matèria LGTBI. Aquests casos, com bé poden deduir de la descripció, i com els esmentava, són casos que estan sent investigats per la vida penal. Per tant, són casos que estan judicialitzats. En aquest moment no hi ha cap possibilitat, ni s'ha de fer, doncs, una instrucció paral·lela per la via administrativa. En qualsevol cas, un cop determinada, doncs, la resolució que en facin, doncs, tant Mossos com la judicatura, si és el cas, reprendríem, per la via administrativa, si algun d'aquests casos quedés fora de l'àmbit penal.

Quina és al valoració que fem, doncs, d'aquest increment evident de situacions d'agressions envers les persones del col·lectiu LGTBI, des de la Direcció General d'Igualtat i des del Govern de la Generalitat? En fem dues valoracions, que no només no són contradictòries, sinó que, a més a més, ens semblen complementàries. La primera, és un preocupant, un *molt* preocupant increment dels delictes d'odi en general i dels LGTBIfòbics en particular. I no només a Catalunya, sinó, com hem pogut comprovar aquests darrers dies –em remeto, doncs, al cas d'aquest cap de setmana, de les dues noies a Londres–, situacions que es van repetint arreu d'Europa, de vulneració dels drets humans, vulneració dels drets civils i, especialment, amb el col·lectiu LGTBI. Estem patint, a nivell d'Europa, una onada d'intolerància que posa focus en aquest col·lectiu.

I, paral·lelament, i també ens sembla que fruit d'aquest important esforç que estem fent totes les entitats, que fan una feina com sempre l'han feta, des de fa cinquanta anys, una feina diària, militant, compromesa, voluntària, professional, doncs, de la visibilització del col·lectiu i dels seus drets, estem detectant una major consciència de les persones del col·lectiu i del conjunt de la ciutadania. Aquest empoderament, aquest increment de les polítiques públiques, aquest reconeixement, també ens porta a un increment de denúncies. No sabrem –segurament no sabrem– si hi ha més denúncies perquè hi ha més fets, o hi ha més denúncies perquè hi ha més consciència, hi ha més empoderament. O totes dues coses.

En qualsevol cas, el que estem vivint és un fet que..., jo els posaria com a anàleg, el fet, doncs, de l'aprovació de la Llei 5/2008, de la violència masclista contra les dones. En aquell moment, doncs, arran de l'aprovació de la llei, es van disparar les de-

núncies de dones víctimes de violència masclista. I alguns, des de la seva ignorància, van dir: «Com que heu aprovat una llei feminista, ara hi ha més agressions contra les dones.» No, senyors: com que ara les dones tenim una llei que ens protegeix, podem denunciar més.

Dir-vos que, lamentablement, la Llei del dret de les dones a viure lliure de violències masclistes, és aprovada l'any 2008, per tant, ja fa més d'onze anys, i els tres primers mesos de l'any 2019 –gener, febrer i març–, aquestes mateixes dates, hem tingut tres mil denúncies. L'any 2018 es va tancar amb 12.977 denúncies de víctimes de violència masclista. Òbviament, no estem parlant del mateix col·lectiu, ni de les mateixes circumstàncies, però a mi sí que m'agradaria destacar que sí que estem parlant del mateix origen de l'odi i de la violència, que és aquest masclisme social, aquesta homofòbia que està interioritzada, en una part –lamentablement, petita però existent– de la nostra societat.

És per això que, senyores i senyors diputats, els demano la seva complicitat i el seu suport, per fer gran la segona, per fer gran l'empoderament del col·lectiu, per fer gran el ressò de la lluita contra la violència LGTBIfòbica, i petita aquesta onada, que sembla que se'ns acosta, i contra la qual lluitarem aferrissadament, amb tants vídeos, amb tants cartells, amb tantes xerrades, amb tantes formacions, amb tantes denúncies, amb tants expedients com puguem.

Hi han coses que és important que compartim, o que me sembla que és important que compartim. Quan, tant vostès com jo som responsables de polítiques públiques, som responsables de micròfons adreçats a la ciutadania. No és bo traslladar el discurs que les administracions no fan res –no és bo. No és bo, perquè es dona una imatge d'impotència envers el col·lectiu i una sensació d'impunitat envers els agressors, que encara n'hi ha molts que no són denunciats.

És per això que jo vull posar en valor, doncs, la feina que fa el Departament de Justícia, el Cos de Mossos d'Esquadra, esbombant i fent públiques les condemnes que hi han de persones per fets homòfobs o LGTBIfòbics, que no passa en altres casos. I és amb una voluntat clarament exemplificadora de posar en relleu el que s'està fent. Com, des de la nostra Direcció General d'Igualtat, vam posar en valor i vam intentar destacar la condemna que es va fer a l'autobús de l'Hazte Oír, aquell autobús transfòbic, que deia com eren els nens i com eren les nenes.

Però, d'altra banda, sàpiguen, senyores diputats i senyors diputats, que la gran part de la feina la fem de manera silenciosa, respectant l'anonimat de les víctimes, treballant per buscar més solucions que portades als diaris o talls de veus a la ràdio. També els vull dir que, no és bo, ni és recomanat per cap codi deontològic, mostrar víctimes als mitjans de comunicació. Perquè això és intolerable, en matèria de violència masclista, per exemple, o en violència contra els menors o en violència contra la gent gran. I no n'hauríem de fer un debat de fotografies espectaculars, perquè això és viscut amb pànic i amb terror per totes les víctimes, i les persones que fa temps que estem en la lluita contra la violència masclista ho coneixem i ho coneixem molt bé.

No és útil llançar missatges del tipus: els departaments no fan res, la Generalitat no se'n preocupa prou, de la gent, o en aquest ajuntament ningú m'ha fet cas quan he tingut aquest problema. En qualsevol cas, agraïm i molt cada cop que se'ns indica que una cosa no es fa prou bé, però pensin que, moltes vegades, els receptors d'aquests missatges són pares i mares de menors trans o persones que ja viuen prou atemorides, com perquè a sobre se'ls pugui llançar el missatge de dir «no val la pena».

Recorden aquelles campanyes que deien: «No val la pena denunciar la violència masclista a la policia, perquè no fa res»? Doncs això, el que fa és allunyar la ciutadania del seu legítim dret de ser atesa pels serveis públics, que són els únics que poden garantir la no discriminació.

Per acabar, i citant el Miguel Ángel Aguilar, el fiscal de Delictes d'Odi que va ser referent en la matèria de protecció dels drets del col·lectiu LGTBI, en matèria de delictes d'odi, ell diu: «No tots els actes odiosos són delictes d'odi, ni totes les conductes LGTBIfòbiques són sancionables. Però, en qualsevol cas, en totes elles hem de fer-hi alguna cosa, i hem de donar alguna resposta.»

Ajudin-nos, senyores diputades i diputats, que això pugui ser així, i que, amb el seu suport des del Parlament i des d'allà on faci falta, doncs puguem seguir combatent aquesta xacra que és la discriminació d'una persona per ser ni més ni menys que com vol ser.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, senyora Mata. Aprofito per saludar la senyora Lluïsa Jiménez, responsable d'LGTBI, i la resta de persones que avui ens acompanyen.

I ara ja passarem el torn de paraula als grups parlamentaris, per formular les preguntes que considerin convenients, o per demanar algun aclariment. I inicia aquesta ronda la diputada Susanna Segovia, de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, moltes gràcies. Moltes gràcies a la senyora Mata, per la seva intervenció. Tot i que haig de reconèixer que resulta una manera curiosa de demanar la complicitat i l'acompanyament dels diputats i diputades d'aquesta comissió, quan ens diu què és el que hem de fer i el que no hem de fer respecte al nostre seguiment de l'acció legislativa del Govern.

Nosaltres creiem que com a grups de l'oposició, precisament, des del Parlament el que fem és un seguiment de l'acció executiva, que, com a mínim, hauria de fer el Govern. Forma part de les nostres funcions també dir quan el Govern creiem que no fa res, o que fa poc, o que no fa suficient, o que no fa el que hauria de fer. I, com pot entendre, això és també una manera de fer complicitat, perquè és una manera d'exigir que el Govern compleixi amb les seves atribucions, i que compleixi fent complir la llei i desplegant la llei.

Per tant, precisament demanar la seva compareixença en aquesta comissió era donar-li l'oportunitat d'explicar-nos què és el que estan fent; perquè nosaltres tinguem l'oportunitat de valorar si és suficient o si creiem que està ben fet o que no està ben fet. Perquè el que segur que no és bo per a les víctimes és que no trobin la resposta que necessiten quan busquen el suport de l'Administració, que és qui ha de vetllar per la garantia dels seus drets. I això és el que precisament ens han fet arribar a nosaltres des d'algunes organitzacions que també treballen per la defensa dels drets de la comunitat LGTBI i la lluita contra l'homofòbia. De fet, aprofito per saludar també els companys de l'Observatori contra l'Homofòbia, que també ens acompanyen aquí, i que precisament les seves declaracions i la seva denúncia arran dels fets dels 2 i els 3 de març van ser les que van provocar la petició de la seva compareixença.

Nosaltres preguntàvem a la compareixença, en el motiu de la compareixença, quines eren les accions que s'havien emprat arran d'aquelles agressions. No m'ha semblat sentir la seva resposta. Ens ha donat unes respostes genèriques i ens han passat uns vídeos molt interessants i molt pedagògics, però que no necessàriament són la resposta que la Generalitat ha donat com a Govern a les agressions que es van produir aquell cap de setmana o a totes aquelles que s'han produït abans i després.

De fet, ho vam fer arran d'aquell cap de setmana perquè va haver-n'hi moltes, perquè van ser moltes les que van crear realment una alarma aquell cap de setmana, però no hem sentit quines van ser les mesures que van prendre, en concret, arran d'aquelles agressions que va haver-hi el 2 i 3 de març. Quin és el seguiment que se n'ha fet des de la Generalitat, des del Govern? Quina és la manera que té el Govern de posar-s'hi i acompanyar les víctimes en aquest procés de denúncia? Perquè, com

també sabem, des de la denúncia i el procés que ve a continuació és un dels processos que poden ser més durs per a les víctimes, llavors, saber quin contacte han tingut vostès amb les persones que van patir aquestes agressions, com s'ha fet aquest acompanyament... Si, per exemple, la Generalitat en algun cas s'ha posicionat i s'ha presentat amb denúncies d'ofici, que també entenem que ho pot fer o si ho deixa només en mans de les víctimes que siguin les que fan les denúncies. Quin és l'acompanyament concret que es fa des del Govern de la Generalitat de Catalunya a les víctimes que van patir agressió el 2 i 3 de març, però a totes aquelles altres que ho denuncien?

Que, com molt bé diu, ho fan sovint perquè hi ha una llei, però com també sap vostè i s'ha denunciat reiterades vegades, el fet que aquesta llei no estigui completament desplegada i el fet que sobretot el règim sancionador no estigui desplegat fa que moltes d'aquestes denúncies quedin en no res, perquè penalment no es poden perseguir i no es poden jutjar, i no es poden condemnar, i en canvi administrativament no se'ls fa el seguiment necessari. Per tant, cal un reglament sancionador que faci que realment totes les vulneracions i tots els atacs a les víctimes de la LGTBIfòbia tinguin una resposta contundent per part de l'Administració, que és qui ha de vetllar pel compliment d'aquesta llei.

Nosaltres li volíem preguntar també si, honestament, ens pot explicar, ens pot compartir si considera que des del departament té els recursos tècnics i humans necessaris per fer front a aquesta política, per fer front a aquest desplegament, i si realment considera que l'equip amb el qual vostè està treballant està podent donar aquesta resposta o si realment cal pensar que calen persones també especialitzades en la temàtica, que puguin donar un compliment i un seguiment justament a les víctimes i a totes aquestes agressions.

Ens ha parlat de les campanyes de sensibilització, de les campanyes de formació de funcionaris i funcionàries. A nosaltres, en concret, ens agradaria parlar de la coeducació, de quina és la formació que s'està fent al professorat, de com s'està treballant això amb les escoles, amb les AMPAs, perquè és evident que és l'espai on els nens i les nenes són més receptius a aquesta formació. I el que sí que ens hem trobat és que en moltes escoles el professorat no té eines per treballar aquests temes, no tenen eines suficients, no tenen acompanyament suficient, no tenen els recursos suficients.

Llavors, estaria bé tenir en concret una mica més d'informació de com s'estan treballant aquests aspectes des del punt de vista del currículum educatiu i de l'educació en valors que es fa a les nostres escoles i instituts.

També ens agradaria preguntar-li a aquestes formacions que han fet amb el funcionariat, si han pogut mesurar una mica quin impacte ha tingut, si realment hi ha hagut algun canvi d'actitud o de plantejament per part de les persones que les han rebut cap a les seva funció i, com vostè molt bé deia, cap a l'obligació de donar resposta i no deixar sense atendre qualsevol cas de vulneració. Saber si ho han pogut mesurar, si han pogut tenir algun impacte, si realment creuen que hi ha hagut un canvi en l'atenció que es fa per part dels treballadors públics en els casos de denúncia de la LGTBIfòbia.

En concret, també ens agradaria parlar de l'organisme coordinador de les polítiques LGTBI, si no creuen que pot ser un bon espai, poder tenir aquest organisme que garanteixi que hi ha una coordinació i una transversalitat d'aquest enfocament a totes les polítiques.

I també ens agradaria preguntar-li, en concret, sobre una proposta que s'ha posat sobre la taula des de l'Observatori contra l'Homofòbia, que és que constatant que moltes d'aquestes agressions es fan a la nit, que moltes d'aquestes agressions són a l'espai nocturn, s'ha demanat que pugui haver-hi un servei d'atenció, un servei a través de WhatsApp o les eines que siguin més adequades, per poder donar un acompanyament per part de les persones que són sensibles, formades, capacitades i experimentades en aquestes vulneracions a les víctimes, perquè puguin tenir real-

ment un acompanyament més proper, que les ajudi a sentir-se més segures i a poder fer front a la denúncia, a l'atac que acaben de patir.

I, en aquest sentit, senyora Mata, agrair-li que hagi pogut venir aquí a explicar-nos-ho, dir-li que ens agradaria tenir més informació i coses més concretes que no aquests vídeos, que suposo que estan molt bé de cara a la comunitat, perquè creiem que en aquesta seu parlamentària necessitem una mica més de concreció i una mica més de detall, perquè ens mereixem també aquesta concreció i aquest detall més enllà d'aquests vídeos. I demanar-li, si us plau, això, també la seva complicitat, perquè ens ajudi a nosaltres a fer la nostra feina i ens doni la informació i respongui sense dir-nos el que podem dir o el que no podem dir, o corresponsabilitzar-nos a nosaltres de les situacions de les víctimes, pel fet que nosaltres denunciem que cal fer més, perquè sempre cal fer més.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula ara el Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Sí; gracias, presidenta. Bueno, pues, por parte de nuestro grupo parlamentario, en principio, en primer lugar, agradecer su presencia aquí y los videos que nos ha expuesto. Pero el alcance de estos videos ahora mismo, pues, es este.

Pero antes de nada nos gustaría hacerle una indicación, que ya se lo indicamos al *conseller* hace dos o tres meses –yo misma, en una interpelación que le hice en un pleno–, y es que, en la web de la Generalitat, en el apartado de acción de gobierno de políticas LGTBI, nos encontramos con que la última noticia actualizada sobre la acción del Gobierno es del 2 de octubre de 2018. ¿Qué quiere decir? Que cualquier ciudadano que quiera acceder y saber qué actividad se ha hecho, pues, se encuentra con una web totalmente desactualizada. No sabemos si está desactualizada porque no se ha hecho nada o, simplemente, porque no se ha procurado ir actualizándola con las nuevas acciones que, supuestamente, se tendrían que haber hecho.

Entonces, se lo pedí al *conseller* Chakir El Homrani, se lo pido ahora a usted, porque lo que nos encontramos es una falta de información muy grande, no solo en este tema, también en otras áreas, pero, bueno, ahora mismo lo que nos ocupa son las políticas LGTBI.

También el plan interdepartamental, que hace meses que aparece en elaboración, te vas al apartado y no te lo encuentras. ¿Por qué? Pues, porque o no se ha terminado o no está avanzando, no hay ningún tipo de avance, no se ve la información. Entonces, a nosotros, a los diputados, nos facilitaría mucho el trabajo poder contar con esta información.

Respecto al objeto de la comparecencia, que recordemos que son las agresiones homófobas del 2 y 3 de marzo, que se realizaron en El Prat, Mataró, Olesa, en Barcelona, a nosotros lo que nos gustaría saber es qué mecanismos de coordinación se activaron. Recordemos que la ley recoge que tiene que haber un organismo coordinador de políticas LGTBI que, actualmente, nosotros entendemos que no existe.

Cuando nosotros pedimos información de este organismo nos dicen que existe un área LGTBI, pero es que esta área era previa a la aprobación de la ley. Es decir, después del 2014 no se ha creado un órgano coordinador, que es el que tiene que desplegar una serie de artículos de la ley, como por ejemplo la ejecución de políticas y coordinarlo con los diversos departamentos de la Generalitat. ¿Y qué tendría que hacer? Por ejemplo, fijar objetivos; programar actuaciones; evaluar el impacto de la ley –no tenemos ningún informe del impacto social de la ley–; hacer pública esta evaluación, como establece la propia ley; formular propuestas de mejora de las

políticas LGTBI; ampliar la colaboración con los agentes y entidades especializadas LGTBI con el Ministerio Fiscal y el poder judicial; establecer convenios con el Ministerio Fiscal y el poder judicial a la hora de poder cruzar datos, porque lo que tenemos es una falta también de datos. Porque tenemos, por un lado, las sanciones administrativas, por otro lado, toda la parte penal, pero no tenemos un mapa completo realmente de las agresiones que se están dando. Y necesitamos indicadores de impacto también. Es que toda esta parte falta... Entonces, una de las cosas que nos gustaría saber es ¿cuándo se va a crear este órgano coordinador y qué mecanismos de coordinación está estableciendo?

Por el otro lado también nos gustaría saber, cuando ocurrieron estas agresiones..., queríamos saber si por parte del *departament* se han puesto en contacto con las víctimas y con los municipios afectados también, para saber qué ha ocurrido, qué mecanismos y el apoyo que se haya podido dar tanto a las administraciones como a las víctimas.

Luego, también lo que nos ocurre es..., y todo viene motivado por la falta de despliegue de la ley. En el caso de la atención a las víctimas nos encontramos que la ley recoge que tienen que recibir asistencia jurídica, apoyo psicológico... Nosotros hemos seguido el itinerario de algunas víctimas y realmente está fallando, casos concretos que han pasado hace tres semanas. Nos encontramos, por ejemplo, con que una víctima ha sufrido una agresión en una población, llama a las fuerzas del orden, actúan de una forma que la propia víctima se da cuenta que no ha sido tratado correctamente, intenta ponerse en contacto con la Generalitat de alguna forma para que le asesoren, no tenemos ese teléfono veinticuatro horas tan reclamado, entonces empieza a moverse y se encuentra con que el SAI de su zona solo le atiende un jueves por la tarde. Y a lo mejor estamos hablando de que esto está ocurriendo un sábado. Al final, esta persona se tiene que desplazar, ponerse en contacto con alguna entidad que le pueda atender en este momento y desde estas entidades, que saben más o menos en qué zonas los cuerpos de seguridad del Estado han hecho estos cursos de formación, le indican que vaya a esa comisaría y resulta que en esa comisaría sí que los agentes lo atienden correctamente, cosa que en otra comisaría no había ocurrido.

Entonces, pues, hay desigualdad territorial en la atención a las víctimas, en los recursos..., que por mucho que se diga que se está haciendo este despliegue es un despliegue que, bueno, realmente yo la sensación es que está cogido con pinzas. Es todo cartón piedra, pero a la hora de la verdad cuando a ti te ocurre algo no tienes un teléfono veinticuatro horas, en el SAI te van a atender, a lo mejor, dentro de una semana y solo en un horario muy reducido, que a lo mejor no te pueden dar ni hora, y te encuentras totalmente solo y sin ningún tipo de asesoramiento.

Entonces, acudes a una comisaría y si tienes la suerte de que el personal haya estado formado, podrás poner una denuncia en condiciones y te atenderán y te asesorarán en condiciones, y si no, pues, estarás igual de solo y sin una denuncia cursada como realmente corresponde.

Todo esto ocurre, pues, por la falta de despliegue de la ley, por la falta de recursos económicos y por la falta de voluntad política, porque, como he dicho, cosas que no cuestan dinero, como es la actualización de una página web o colgar un protocolo..., no hay trabajo, no se ve. O sea, al final lo que nos encontramos es, pues eso, palabras muy bonitas, los vídeos están muy bien, pero a la hora de la verdad no hay nada.

Es como el caso de la formación a los profesores. Nos estamos encontrando que sí, por fin, al final se aprobó el protocolo, pero...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, diputada.

Noemí de la Calle Sifré

...-voy terminando, medio minuto-, llegó tarde, pero es un protocolo que se ha colgado en una web. Es decir, el profesor que tiene voluntad accede y el que no, pues, no tiene una formación presencial. Y muchos profesores nos están pidiendo formación presencial, porque es la forma...

Y ya lo último. El decreto... -usted ha hablado de las medidas de sanción-, el decreto del régimen sancionador. ¿Para cuándo va a llegar?

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup del Partit Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Primer, agrair la presència de la Mireia Mata, que estigui avui a la comissió, és interessant sempre escoltar el que s'està fent i, per tant, agraeixo des d'aquí que estigui avui aquí entre nosaltres. També agrair la presència de membres de l'Observatori contra l'Homofòbia, que estan aquí també escoltant.

Bé, jo coincidiré una mica amb el que ha dit la senyora Segovia a l'inici de la seva intervenció, sobre quan vostè comentava que no es pot anar dient que no es fa res. Jo hi estaria d'acord, globalment, que no es pot anar dient que no es fa res, però sí que és cert que nosaltres, en la posició que estem, hem de fer aquest seguiment de l'acció de govern. I sí que crec que estarien bastant d'acord forces membres d'aquesta sala que el desplegament de la llei no s'ha fet de forma total, diguem-ho d'aquesta manera per ser suaus. Per tant, encara hi ha molts buits d'aquest desplegament de la llei i, per tant, des d'aquí el que ens toca als diversos grups parlamentaris que estem aquí és, precisament, fer aquest seguiment d'aquesta acció de govern per dir tot allò que no s'ha fet bé. I ho hem de dir, ben alt, i s'ha d'explicar. També s'ha de dir allò que s'ha fet bé, és evident. Però no ens podem negar a dir..., que no es pot dir segons què. Sí, segons què sí que es pot dir, i s'ha de dir, perquè si no, no estariem fent la nostra feina, que és aquest seguiment de l'acció de govern.

Jo tenia diverses qüestions, segons el que ha anat explicant en la seva intervenció. Parlava de tot el tema de formació, que és molt interessant; però m'agradaria saber les dades, per exemple, de la formació territorial. En quins llocs s'ha fet aquesta formació? Perquè sempre es diu: «S'ha fet formació.» I, sobretot, de l'àrea metropolitana, en tenim molt de coneixement, però no territorialment. I, per tant, seria interessant saber a quins territoris s'ha fet formació. Perquè estem pensant que tot el col·lectiu LGTBI..., quan estem parlant de territoris, eh?, de depèn de quins territoris, encara són més complexes les seves situacions i les situacions que viuen, eh? Per tant, aquest seria una primera pregunta.

D'altra banda, també m'agradaria saber quins són els criteris de selecció del personal dels serveis d'atenció integral? Que ens hem..., hem parlat del Servei d'Atenció Integral, però, en canvi, no hem parlat d'aquests criteris del personal que integra aquest servei, eh? Si ens ho poguéssim explicar, també estaria bé.

D'altra banda, també coincidirem amb la senyora Segovia, perquè ha parlat abans i, per tant, moltes de les coses que s'han dit, també segurament ens anirem trepitjant, però..., l'Observatori contra l'Homofòbia feia referència a dues aportacions que li semblaven interessants. Una, era -i ja s'ha comentat- el tema d'aquest servei d'atenció nocturn, posant sobretot els caps de setmana un telèfon, un número de WhatsApp, i també amb especialistes concrets, amb psicòlegs o advocats per rebre, precisament, les denúncies que es puguin produir, els incidents que es puguin produir durant els caps de setmana. Voldria saber, això, en aquest moment, si la conselleria està per fer-ho, per no fer-ho; si ho han valorat, si no. Que ens en poguéssim dir alguna cosa.

També, de la taula de treball, que també es comentava, de posar la conselleria, l'Oficina per la No Discriminació de l'Ajuntament de Barcelona i l'observatori i formar aquesta taula, sobretot per fer aquest seguiment d'aquestes incidències que hi han. També m'agradaria que ens poguéss dir quina és l'opinió, en aquest sentit, del que proposava l'observatori; si estan o no estan per poder fer això.

D'altra banda, també –i ho hem demanat i jo diria que fa dos anys i mig o tres que ho vaig demanant– és el tema de l'avaluació de l'impacte social de la llei. De fet, la llei ja diu que al cap de dos anys de la publicació de la llei s'hauria de fer la valoració de l'impacte social. Ho hem demanat, per activa, per passiva, moltíssimes vegades. I això no existeix. Per tant, és una de les coses aquelles que dèiem que sí, que hem de denunciar que no s'està fent bé. És una realitat, no ens ho podem amagar, perquè és així, simplement.

Nosaltres tenim una eina fantàstica, que és aquesta Llei 11/2014, que és una guia per erradicar la discriminació per l'orientació sexual, per diverses tipologies. Però, si aquesta eina que tenim, tan fantàstica, no acaba de funcionar, tenim una eina que no és vàlida. I, per tant, encara ens manca molta feina a fer. Ens manca feina a fer, perquè no està desenvolupada correctament. Només hauríem d'agafar la llei i aplicar el que diu. I encara no estem aquí. No estem aquí, perquè, entre altres coses, tampoc tenim el règim sancionador, que tantes vegades hem demanat. Ho hem demanat moltíssimes vegades, i encara no tenim resposta.

I el que ens sap més greu, al meu grup parlamentari, és que portem ja un any d'aquest Govern, i la consellera encara no ha vingut a aquesta comissió. Ha sortit, en diverses ocasions que sí, que ja vindrà... Jo vaig comentar a l'última, jo diria que a l'última comissió, que segurament la consellera no vindria, perquè ja hauria plegat del Parlament. I ara, l'excusa és que, com que tenim una altra consellera, s'ha de posar al dia de com està la llei. No podem anar esperant que es posin al dia els consellers que hi ha, que porten el tema de la llei, perquè no estem avançant. I aquest és un altre tema dels que hem de posar sobre la taula, que no s'està fent bé.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, diputada.

Marta Moreta Rovira

Acabo, acabo. Simplement, m'agradaria que poguéss respondre, almenys, alguna de les qüestions que li he posat sobre la taula. I sobretot, que ens expliqués –perquè no ho ha explicat i jo crec que és molt important– quines mesures posaran per l'augment d'agressions que hi ha –segons l'observatori aproximadament un 30 per cent més– respecte a l'any anterior. Perquè aquestes mesures no les ha explicades; ha explicat què s'està fent, però no quines mesures es poden fer en aquest tipus d'incidències, que van augmentant dia rere dia.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP, i té la paraula el diputat Vidal Aragonès. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Moltes gràcies, senyora presidenta. I moltes gràcies a la senyora directora general per la seva compareixença. Això sí, ens permetrà que li traslладem algunes qüestions. Primer de tot, nosaltres reconeixem que es fa feina, es fa una activitat bona per part, fins i tot, del que hauria de ser la direcció quant a igualtat, quant a la Direcció General d'Igualtat, i, per descomptat, per tots els treballadors i les treballadores. Això nosaltres no ho neguem i em sembla que no ho nega ningú, en aquesta compareixença.

Això sí, entenem que vostè manifesti que no es pot anar dient que no es fa res, però aquesta premissa, relacionada amb la segona, que és perquè això redueix les

denúncies que es puguin fer, nosaltres no ho compartim. Entre altres coses perquè perfectament es pot denunciar que no es fa res –encara que nosaltres no tenim aquesta visió exacta de que no es fa res–; però alhora, també, manifestar que, evidentment, s’ha de seguir denunciant, faci el que faci l’Administració. I li volíem fer aquest trasllat.

També, en el dia d’avui, el que tenim com a compareixença –i és el títol a més, del primer punt del dia d’avui, és la seva–, és amb relació a informar sobre mesures previstes davant de les agressions homòfobes del 2 i del 3 de març. Nosaltres som conscients que hi ha una dificultat efectiva per poder donar fins i tot una explicació de què ha passat en el 2 o el 3 de març, però esperàvem avui tenir més dades. També li diem que hi ha alguna dada de les que vostè ha donat, o de les que la direcció dona, que no ens acaba de quadrar. Nosaltres teníem, sobre aquells dos dies, la referència de Mataró i d’Olesa, amb relació a agressions. I ens ha semblat que, en el seguit que feia vostè, no hi constaven ni Mataró, ni Olesa –també els ho diem, eh?, que pot ser un error nostre. Però, hem intentat fer, també, aquest exercici.

I sí que li demanàriem... –i ho volem fer amb tota la cura del món–, la petició que, de les poques dades que vostè ha donat amb relació a les agressions, ha fet referència –ens ha semblat– a una professió o a l’activitat professional d’un dels agressors. Li demanàriem que no ho fes, en futures compareixences, perquè això, fins i tot es pot transformar en una certa estigmatització d’alguna professió o activitat professional, i pensem que no és lo determinant, amb relació a una agressió, l’activitat professional que pugui fer l’agressor.

Després, per intentar també tenir més elements per valorar el que era l’objecte de la compareixença avui, mirin, d’alguna de les dades que nosaltres tenim, o que obtenim a través de l’Observatori contra l’Homofòbia, semblaria que amb relació a agressions o incidències comparades del 2018 al 2019, doncs, hi ha un increment de vora el 50 per cent en el primer trimestre del 2019. Quines són –més enllà de les dues hipòtesis que vostè ha situat– les causes que pensa que donen origen a aquesta realitat? Segona pregunta, també sobre agressions: una vegada aprovada la llei, quantes sancions hem tingut? Hem tingut només nou sancions? Hem tingut més sancions? Són nou?, és correcte?, ens ho pot confirmar?

Segon element, i no m’hi estendré gaire, perquè en intervencions precedents ja s’hi ha fet referència. És també necessari el desplegament del reglament. I ho diem també com a tasca necessària. Però, li preguntem: si pràcticament totes les entitats, per no dir totes, i pràcticament tots els grups parlamentaris, o la majoria dels grups parlamentaris i subgrups, li demanen que faci efectiva aquesta creació del reglament sancionador, quina és la qüestió? O quins són els elements que vostè ens pot explicar perquè a dia d’avui encara no s’hagi fet efectiu, com una eina necessària, a més, del desplegament de la llei? I d’efectivitat per tractar el que era l’objecte de la compareixença d’avui.

I tercera qüestió: la relació amb les entitats o associacions. Ja diem per avançat que nosaltres no podem parlar mai en nom de les entitats i de les associacions, perquè les entitats i les associacions parlen elles mateixes, però sí que ens dona la sensació que la relació amb la direcció general no sempre ha estat aquella que seria més necessària. Ho pensem algunes vegades amb relació a manca de sensibilitat vers les pròpies entitats o associacions. En d’altres moments, per la mateixa inexistència del reglament, i com li han demanat les associacions i entitats. O, fins i tot, recordàvem o recordem el reglament del Consell Nacional LGTBI i el que li van manifestar. Llavors, també ens agradaria pensar que la directora general n’és conscient, d’això, i vol revertir, si no s’ha revertit ja, aquesta visió, com a mínim –i nosaltres pensem que va més enllà de la visió–, que tenen les entitats o les associacions.

I la darrera de les qüestions que li volem plantejar... –o pràcticament la darrera, perquè també plantejarem una darrera qüestió després d’aquesta–, ens parla, vostè, de desplegament territorial. Nosaltres no ho discutim, però sí que pensem que hi ha

una certa inequitat territorial. Des de la direcció general, s'observa així, més enllà del desplegament, que hi ha certs punts del territori on, al final, pel tipus de prestació que es dona o pels mitjans que es tenen, en reduir els mitjans que es tenen, potser no són iguals les prestacions que es donen que en unes altres realitats territorials del nostre país?

I la darrera qüestió, també, que volem anunciar: nosaltres demanarem la compareixença del conseller d'Interior per les agressions, i per les concretes agressions que eren objecte de la compareixença d'avui. Algunes entitats o associacions ja sabien que no faríem, però pensem que, després de la seva compareixença, i per no tenir més elements en coneixement del que va passar el 2 i el 3 de març, doncs, encara es fa molt més necessari.

I ho diu un subgrup parlamentari que no creu en la via punitiva, no creu en la via sancionadora, però pensem, fins i tot, que si hi ha hagut actuació dels mossos i les mosses d'esquadra, doncs, ens pot servir també per conèixer causes o elements en els quals s'han donat aquestes agressions.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Aragonès. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà, i té la paraula la diputada Eva Baró. Endavant.

Eva Baró Ramos

Gràcies, presidenta. Em poso aquí perquè normalment m'agrada mirar la persona a la que em dirigeixo, per tant, amb el seu permís, doncs, he volgut canviar de lloc. (*Veus de fons.*) A veure, jo..., a mi m'agradaria posar una miqueta de..., si m'ho permeten, una mica de rigor respecte al que ens han explicat i respecte a tota la informació que hi ha penjada al web, o almenys a la qual jo he pogut tenir accés sense massa dificultat.

Si jo no ho he entès malament –i, si no, em corregeix–, al llarg d'aquests quatre, cinc anys de desplegament, perquè no es comença a desplegar des del primer minut zero, diguem-ne, en què la llei s'aprova, sinó que cal incorporar partides pressupostàries, etcètera, he entès que hi han hagut vora..., més de dotze mil persones formades en matèria de la mateixa llei, en matèria dels drets del mateix col·lectiu, que no són res més que els drets a ser i esdevenir i a viure com un vol, però, en qualsevol cas, ho englobaríem dins..., eh?, a l'empara dels drets humans; tot el que serien els deures que impliquen els propis treballadors, funcionaris, i personal, per començar, de l'Administració pública.

Si no ho he entès malament, també s'ha fet –s'està fent des de llavors– una campanya segmentada, amb diferents suports, en diferents capes, per donar a conèixer, precisament, el contingut d'aquesta llei al conjunt de la ciutadania. La ciutadania és enorme, el territori és molt gran, i, per tant, segurament no han arribat al cent per cent, ni de lluny. Ja ho entenem, eh? Però, en tot cas, han fet tasques a nivell d'escoles, a nivell d'atenció primària; a nivell de les mateixes seus i dels departaments i dels espais on es desplega l'acció de Govern, anuncis televisats a través del 012.

És a dir, s'estan fent, d'alguna forma, iniciatives que entenc que, a partir, doncs, dels judicis i de la visió dels experts, entenen que permeten arribar a quantes més capes millor de la mateixa ciutadania, que està emparada per aquesta llei i que, d'alguna forma, té deures amb relació també a aquesta llei.

Si no ho he entès malament, ara mateix disposem ja d'una xarxa, de la Xarxa SAI, que anomenen, que si no ho he comptat malament estaria al voltant..., formada per uns setanta-sis centres d'atenció integral, que, per començar, atendria tots els municipis superiors a vint mil; amb més de vint mil habitants, i que, per tant, en aquests moments ja estaria atenent-los de forma més o menys sostinguda al llarg de l'any, ja es pot posar a disposició de tots aquests municipis i dels seus habitants; més de 840 municipis atesos, estarien ara mateix.

I, de la darrera compareixença..., i també s'hagués pogut fer i segurament molts de vostès ho hauran fet, però en la darrera compareixença, que vam parlar precisament d'aquesta llei i del desplegament d'aquesta llei, que va ser arran, doncs, de la compareixença de l'associació que s'anomena Observatori contra l'Homofòbia, allà vam tenir oportunitat –i es va voler–, doncs, de treballar la memòria del 2018 de totes les tasques i totes les activitats fetes en el marc del desplegament d'aquesta llei. I també hi ha allà penjada l'avaluació d'impacte d'aquesta llei.

I, per tant, segurament hi ha moltíssimes coses a millorar. Jo crec que és important ser exigent i crec que és important ser crític, i crec que és important reconèixer que hi ha marges de millora sempre i a tot arreu. I això, evidentment, no n'és una excepció; al contrari. Ara bé, també em sembla que és de justícia reconèixer que el desplegament d'aquesta llei és tot un repte. Que fins ara, el desplegament ha estat pioner, amb totes les mancances i amb totes les dificultats que hi han hagut, però tenint en compte que la seva funció, entenc, com a directora general d'Igualtat, és..., o se centra, principalment, en l'àmbit preventiu i formatiu d'igualtat. I és això, és a dir, promoure i treballar en pro d'això.

Per tant, crec que és important començar per reconèixer la tasca feta pels centenars de professionals que, d'alguna forma, estan implicats en el desplegament d'aquesta llei i en l'atenció a aquest col·lectiu. Segurament hem d'aspirar al risc zero, però jo no sé fins a quin punt podem creure que arribarem a aquest risc zero. Crec que sí que és obligació, doncs, del Govern i d'aquest Parlament exigir mesures que tendixin tant com sigui possible i que es plantegin com a objectiu, inclús, el risc zero; sempre que tinguem clar que és un risc que, probablement, és molt difícil de poder assolir. I no per això ens l'hem de deixar de plantejar.

Per tant, dit això, afegiria a partir d'aquí, unes quantes preguntes, que ens sembla que ens poden ajudar a posar una mica de llum a la situació, i que ens poden ajudar a fer la nostra tasca, que d'alguna forma és contribuir a millorar la tasca que des del Govern s'està fent, ja, amb el desplegament d'aquesta llei.

Per una banda, ens sembla que seria interessant, i molt important, que poguéssim, d'alguna forma, comptar, amb una certa assiduitat, amb la seva compareixença, i que aquestes es poguessin centrar en quantificacions i avaluacions quantitatives i per què no també qualitatives del retorn, del *feedback*, d'alguna forma, doncs, del nivell d'acceptació i de..., diguem-ne, d'avaluació del desplegament de la llei i de les mesures que es van implementant i de tots els articles que es van activant, que probablement no estan tots actius, com ja els companys que han intervingut abans que jo, doncs..., han posat de manifest sobre la taula. Perquè, segurament, això permetria posar en la seva justa mesura i en el seu just valor tot allò que, d'alguna forma, sí que s'està fent –tot allò que, d'alguna forma, sí que s'està fent.

A nosaltres, en particular, també ens agradaria conèixer, en la mesura que fos possible, avui o més endavant, una mica més..., que ens poguéssim ampliar la informació respecte això que ens sembla que és tan transcendental i que anomenem «el deure d'intervenció». És a dir, ens agradaria saber, fins a quin punt, quin és el nivell d'acceptació en el marc dels col·lectius dels funcionaris, els treballadors dels..., em sembla que... –no sé si ho ha especificat el vídeo i la llei ho especifica molt clarament, no?– en l'àmbit de la salut, de l'educació, del món laboral, de serveis socials, de la justícia, dels cossos de seguretat, de l'esport i el lleure, de la comunicació. Quin és el nivell d'acceptació, quines dificultats s'estan trobant, de quina forma ho estan integrant en el seu..., bé, com una tasca i com una funció més que els correspon. I com un compromís més envers aquesta societat que volem, que volem tots lliure de discriminació, doncs, per les qüestions que ara mateix estem debatent en aquesta comissió.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, diputada.

Eva Baró Ramos

Sí, doncs, apunto un parell de qüestions més. Una, fins a quin punt creu que l'increment de delictes que vostè mateixa reconeix que es poden estar produint requeriria o no, i per què, algun tipus de revisió, incorporació o manteniment de les mesures i del desplegament associat a la llei?

I l'altra pregunta, sobre la qual tinc una especial curiositat, és: fins a quin punt li sembla que hi podrien haver mesures, o que hi han altres àmbits institucionals que podrien comptar amb les seves pròpies eines, o ja compten amb les seves pròpies eines, per contribuir a contenir i a reduir aquests delictes i aquestes situacions?

I ara, per exemple, em ve al cap, perquè és una qüestió que hem anat estudiant, el possible infradesplegament, doncs, de l'ordenança de civisme, per exemple, en el cas de Barcelona. O mesures, doncs, d'aquest estil. I ja ho deixaria aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula la diputada Anna Geli. Endavant.

Anna Geli i España

Bé; moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora Mata; també la senyora Jiménez, i als representants de l'Observatori de l'Homofòbia, que ens acompanyen avui.

Primer de tot, condemna total a totes les agressions que s'han registrat. Com diu l'observatori, fins ara setanta incidències. En el 2019, un 30 per cent d'augment respecte a l'any anterior. I que també, doncs, feia aquesta anàlisi, la directora general, tot dient que hi havien dues valoracions. Una, el preocupant increment dels delictes d'odi, degut a una intolerància que hi ha arreu d'Europa, o la consciència, no?. Posar aquests dos elements sobre la taula.

Nosaltres també voldríem preguntar si creuen que és degut també a les polítiques d'extrema dreta que s'estan duent a terme a la resta de..., bé, a casa nostra també. Però bé, en aquesta onada europea d'extrema dreta, que també, doncs..., pensem que hi té a veure.

Ha fet la seva intervenció en tres parts. Ha parlat de la formació –em poso aquí, millor–, de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, però també voldríem saber com es desplega aquesta formació pel que fa a les escoles, a les universitats, que em sembla que també hi ha un buit. Si ens pot explicar, què tenen previst, o si tenen alguna cosa prevista, respecte a l'escola i la universitat. Tot i així, hem de dir que dotze mil persones formades no està malament. Com deia la meua predecessora, doncs hi ha coses que s'han de millorar. I creiem que també hi ha coses que estan bé, com aquesta. Però falta, potser, doncs, aquesta formació a escola i universitat.

Pel que fa a la difusió, voldríem saber si també capítols..., o com han ajudat a normalitzar, diguéssim, l'LGTBI fenòmens com *Les de l'hoquei* o sèries com *Merlí* a la televisió –a part d'aquests vídeos que estan prou bé i que hem vist–, però quina influència té, doncs, la ràdio i televisió pública.

Pel que fa a la territorialitat, nosaltres creiem que és molt important i que és un factor clau. Jo, per exemple, que soc de l'Aran, doncs, s'ha obert no fa gaire un SAI en aquest punt, a l'Aran. N'hi ha setanta-sis de desplegats. I sí que això ajuda a visibilitzar, es desplega..., els que som rurals, diguéssim, doncs, no hem d'anar a llocs llunyans, no? Ens passava, per exemple, que havíem d'anar a la Seu d'Urgell, que estava a dues hores i, d'aquesta manera, des del 2009 –no sé si va ser des del gener–, doncs, ja tenim un SAI a l'Aran. I, per tant, doncs, en aquest sentit, agrair aquest desplegament per als que som de poble. Tot i així, voldríem saber com està en aquest moment aquest desplegament pels municipis i en quin punt estan. Són 947 que encara queden per... (*Veus de fons.*) No, perdona, bé, 947 menys setanta-sis.

(*La diputada riu.*) No he fet la suma, però..., en quin moment estan o quins són els que esperen obrir o desplegar.

Pel que fa al règim sancionador, penso que és la clau de volta de tot. Ens conjurem per treballar-hi i desllorigar aquest règim. Fa poc va venir una delegació de neerlandesos que ens van explicar que ells tampoc tenen un règim sancionador, i que hi havia molta dificultat en..., diguéssim, quan hi havia una agressió, a l'hora d'explicar com s'havia fet la sanció, doncs, bé, es trobaven que era molt difícil concretar –si no era molt evident–, doncs, si era una agressió homòfoba o no.

I ells es trobaven en aquest punt, no? Sabem que aquesta és la clau de volta, per tant, ens conjurem a que..., i doncs, que aquest règim sancionador es desplegui. Sembla que... (*Veus de fons.*)

D'acord, per nosaltres..., jo tancaria aquí la meva intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, diputada. I ara, si li sembla, la senyora Mata, doncs, per respondre les inquietuds i els interrogants dels diputats i diputades d'aquesta comissió, té la paraula per un quart d'hora..., dos minuts més; disset minuts màxim.

Gràcies.

La directora general d'Igualtat

Gràcies, intentaré ser ràpida. Moltes gràcies a totes i a tots. Reitero l'agraïment de poder estar avui aquí. Com veuen, jo he vingut a explicar, a donar una explicació puntual. He intentat estendre'm una miqueta més per donar una visió més panoràmica. Jo estaré més que encantada de poder venir aquí cada cop que vostès, diputades i diputats, m'ho demanin. No només a explicar un tema referent a aquestes sancions, sinó al compliment del total del desplegament de la llei. Que aquesta és la nostra feina, i a més a més, la que més ens agrada.

Diputada Segòvia, jo..., me sap greu, li demano disculpes si és que en algun moment no m'he expressat bé. És la meva feina donar explicacions, i és la seva, diguéssim, fer l'oposició, criticar, avaluar, revisar. Jo..., la intenció de les meves paraules era dir que crec que l'única cosa que no es pot dir que és que no es fa res. Es pot dir que fem molt, i malament, o que fem poc, i no del tot encertat; però en tot cas, crec que el que legitima, diguéssim, la impunitat, o una sensació d'impunitat, és dir que no es fa res. Cosa que, a vegades..., no d'aquest Parlament, sinó que, a vegades, sona de «no es fa res». I crec que és l'única cosa que no ens podem permetre, com a societat, dir. La resta, tot acceptat. Només faltaria.

Intentant donar resposta a algunes de les coses que vostè em plantejava. Diu que aquesta llei no està completament desplegada. De fet, a mi m'agradaria pensar si hi ha alguna llei, en aquest país, que estigui totalment desplegada; i no en tinc coneixement, de cap. Aquesta..., la Llei 11/2014 va ser aprovada a finals de l'any 2014. Portem quatre anys llargs de desplegament de la llei. Hem intentat desplegar-la allà on hem pogut. Jo sí que els demano que, amb sinceritat, em diguin a quin punt, més enllà del reglament i de l'òrgan del qual els en donaré també puntual resposta, vostès consideren que no hem fet un desplegament, ni que sigui incipient.

És evident que el Cos de Mossos d'Esquadra, format a hores d'ara per disset mil persones, no està totalment format. Ni el cos de docents de la Generalitat de Catalunya, format per molts milers de persones, no està totalment format. Però, en qualsevol cas, hem fet accions amb tots i cadascun dels articles de la llei. El dia que les puguem donar per acabades..., segurament encara falta per arribar-hi.

Vostè em preguntava: «Què fa el Departament d'Educació?» Certament, el Departament d'Educació és un dels departaments que té més àmbits a abastar en la matèria de la lluita contra l'LGTBifòbia, contra la xenofòbia, contra el racisme, contra..., per l'educació dels drets sexuals i reproductius, etcètera. Per tant, sí que és un dels departaments que més li ha costat, doncs, de poder abordar aquest tema. Amb

tot, dir-los que hem fet una formació a nivell d'inspectors i inspectores a ensenyament a tot el territori. Per exemple, al Consorci per l'Educació de Barcelona, aquest consorci mixt format per ajuntament, Generalitat i diputació. El total –el total– dels seus inspectors i inspectores estan formats en matèria LGTBI, i la persona responsable de formació ens acompanya avui en aquesta sala, és la senyora Lluïsa Jiménez, que l'ha feta personalment. Ella, i també una jurista. Per tant, donant el punt de vista, doncs, des de la part més conceptual de la llei, a la part més d'aplicació jurídica.

Hi ha comarques senceres en les quals hem fet el desplegament. Darrerament, per exemple, doncs, hem estat al Solsonès, o hem estat també a les comarques de Tarragona. I, per tant, s'està fent un desplegament. No només a Barcelona i àrea metropolitana –el senyor Aragonès també ens en parlava– sinó que arreu del territori, allà on hem pogut. Després, també els en donaré més detall.

Sobre el que fa al retorn de l'impacte d'aquesta formació, doncs, la constatació és que, quan més formació fem, més emergència tenim de casos. Més «emergència», no d'urgències, sinó que afloren casos. Doncs, des de, per exemple, els centenars de persones trans que en aquest moment s'adrecen a la nostra Direcció General d'Igualtat a fer-nos el canvi de la targeta sanitària, que en aquest moment és el document que els identifica amb més facilitat, perquè, com vostès saben, la norma espanyola obliga les persones que es volen canviar de document d'identitat a dos anys d'obligació, més una diagnosi de disfòria de gènere, cosa que nosaltres trobem –si em permeten la paraula, diputades i diputats– abominable.

Per tant, el que estem fent, és aquest canvi de targeta sanitària. I a hores d'ara, doncs, l'estem fent no només a efectes de targeta sanitària sinó, per exemple, també estem canviant les targetes vinculades a les biblioteques de Catalunya, per exemple. També estem fent el canvi de nom de les persones trans en els..., dels transports públics. Per tant, estem treballant en molts àmbits. I això, ho atribuïm, doncs, a aquesta acció constant i persistent en tots els àmbits del desplegament de la llei.

Vostè em pregunta si hi ha prou personal a la Direcció General d'Igualtat. Jo li he de dir que aquesta llei no la desplega la Direcció General d'Igualtat, que aquesta llei la desplega el Govern de la Generalitat. I jo aquí vull parlar, per exemple, de la Unitat Trànsit, una unitat excepcional de metges, de metgesses, de llevadores, de psicòlegs, de juristes. Gent que està desplegant aquesta llei també adreçada a les persones trans, o gent que està en els àmbits de salut, doncs, també atenent.

És evident que si aquesta pregunta li fa a qualsevol persona que comparegui, si té prou personal i té prou recursos, la resposta sempre serà no. En qualsevol cas, diguéssim, a l'Administració, com a tantes coses de la vida, hem de fer foc amb la llenya que hi ha. I, per tant, doncs, ens toca treballar amb les eines que tenim. Tant de bo en tinguéssim més, també reconeixem que hi han, segurament, àmbits de la vida pública que estan també infradotats i ens agradaria que tinguessin molta més dotació.

Pel que fa a l'organisme de coordinació de les polítiques públiques LGTBI, senyores i senyors diputats, el tenen al davant i està parlant en aquest moment. És la Direcció General d'Igualtat. Els convido que vostès revisin el decret de creació de la Direcció General d'Igualtat, al mes de gener del 2016. L'encàrrec és la coordinació de les polítiques públiques LGTBI, que va ser encomanada i me va ser encomanada per l'enyorada Dolors Bassa. Per tant, l'òrgan de la coordinació de les polítiques públiques LGTBI es diu Direcció General d'Igualtat, canalitzada per l'Àrea LGTBI.

Pel que fa a la resposta específica a les agressions que hi va haver els dies 2 i 3 de març. Jo els vull recordar que les persones víctimes, del tipus que sigui, la seva agressió, la seva vulneració de dret, mereixen una atenció com a víctimes; una atenció que està proveïda pel Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya. Que, a més a més, tenen dret i es mereixen, doncs, el respecte al seu anonimat i al seu voler o no voler atenció.

El circuit que s'activa en el moment que una persona, doncs, és víctima d'un delictes LGTBIfòbic a Catalunya, té dos canals de connexió: un, és una derivació automàtica al senyor Miguel Àngel Aguilar, en el cas de Barcelona, i a qualsevol dels titulars de les fiscalies de delictes d'odi arreu de Catalunya. I el segon, és una comunicació a la Xarxa SAI.

A aquestes persones se'ls ofereix la possibilitat de rebre els serveis d'atenció a les víctimes, que, com saben, és un servei públic i gratuït que té dues vessants: la jurídica i la psicològica. I, en tot cas, és llibertat d'aquestes persones, d'acceptar o no acceptar aquest acompanyament. I no tenim dret, com a Administració, a imposar-los cap altre ajut complementari o no fer un doble circuit, més enllà, doncs, del que està prescrit, doncs, per aquest Servei d'Atenció a les Víctimes, que ens pot semblar més o menys encertat, però en qualsevol cas, és el servei públic institucional.

Pel que fa al tema de la revisió del web, diputada De la Calle, jo li demanaria a vostè, que té la pantalla al davant –jo no la hi tinc–, que es mirés si, per exemple, hi ha penjada la Declaració del dia 17 de maig, contra l'homofòbia, perquè jo diria que la tenim penjada. I aquesta web, no amb la celeritat que nosaltres volem, però l'actualitzem de manera permanent. També hi hem penjat dies amb motiu de l'orgull lèsbic, i hi anem posant tota la informació, en la mesura que tenim aquesta capacitat.

El pla interdepartamental, que és cert que no està actualitzat pel que fa als seus titulars, s'està activant. Aquest matí, per exemple, doncs, s'estava fent formació als professionals del Centre de Salut del Sagrat Cor, de Barcelona, en coordinació, doncs, amb el Departament de Salut; estem fent cada dia acció interdepartamental. Perquè, com els deia, aquesta llei no la desplega la Direcció General d'Igualtat, ni el Departament de Treball i Afers Socials i Famílies, sinó que la desplega la Generalitat de Catalunya, però també tots els ens locals de Catalunya que formen part del servei de la Xarxa SAI.

L'informe..., l'impacte de la llei: vam fer un informe quan es van fer dos anys de la llei. I es va fer un informe, que el va fer un institut vinculat a la Universitat Autònoma de Barcelona –senyora Moreta, també..., i en aquest sentit li responc a la pregunta que vostè feia–, és l'Institut Identitas. Es va venir aquí, en seu parlamentària, i es va fer un informe. Potser no responia les seves expectatives, però, en qualsevol cas, l'informe es va fer.

En qualsevol cas dir-los que, com que aquest és un tema que ens preocupa, i ens preocupa molt, precisament aquest proper dia 27 de juny presentem a tota la Xarxa de serveis d'atenció integral una guia per fer..., un recull d'indicadors de les polítiques públiques LGTBI, una guia que ha de ser uniforme i ha de servir per a tots els serveis d'atenció integral, i per a totes les entitats que el vulguin fer servir del nostre país. Per tant, tenir tots i totes la capacitat d'avaluar amb els mateixos instruments. És una guia que hem encarregat, externalitzada, a una entitat i a una persona de reconegut prestigi, que, per tant, busquem també, doncs, aquesta aliança amb les entitats dels col·lectius LGTBI, perquè ens ajudin a avaluar l'impacte de les polítiques LGTBI.

Respecte a per a quan l'òrgan, doncs..., ja els donava la resposta: creació, el gener de 2016.

I pel que feia al tema del contacte amb els municipis, doncs, el tenim de manera sistemàtica o atenent les seves preguntes i les seves derivacions, o amb aquestes trobades regulars que fem amb tota la Xarxa de serveis d'atenció integral.

Pel que fa al que vostè comentava sobre una persona que és víctima d'una agressió i a la comissaria de referència no troba les persones que l'atenen correctament: és lamentable. I jo crec que és un drama que hi hagi a llocs servidors públics que no facin bé la seva feina. Però, en qualsevol cas, això, per al que ens ha de servir és per intentar determinar quines són les persones que no treballen prou bé, i ajudar-nos a

fer una revisió dintre del Cos de Mossos d'Esquadra, que, com vostè mateixa deia, en una altra comissaria es troba aquesta persona ben atesa.

Jo entenc perfectament que, en un cos de disset mil persones, sempre hi haurà algú que potser no farà la feina prou ben feta, però, en qualsevol cas, aquest no és motiu per fer un doble circuit, sinó per arreglar aquelles coses que no funcionen dintre de l'únic circuit que és bo per atendre les víctimes de delictes penals i d'odi, que és el circuit de Mossos d'Esquadra, el circuit de la Policia, el circuit penal. Perquè no podem jugar a dir a la gent que si ets víctima d'una agressió amb violència o si ets víctima d'un delictes d'odi no pots anar enlloc més que al que siguin les administracions públiques. Altra cosa, el que estem fent és revictimitzar la gent i dir: «Vine al meu despatx, explica'm el teu problema, que al cap de dues hores jo t'enviaré a un altre lloc i hauràs de tornar a explicar el teu problema.» Des de la Direcció General d'Igualtat, això ni ho fem, ni ho promovem, perquè ens sembla que les persones tenen dret a no ser revictimitzades. I, d'això, als circuits de violència masclista en saben, i en saben molt. L'entrada ha de ser una i ha de ser la bona, i si, en tot cas, la persona no és la correcta, hem de moure aquella persona, no hem de moure aquell circuit.

Senyora Moreta, que em deia que no s'ha fet totalment el desplegament de la llei, i jo hi estic d'acord. En qualsevol cas, jo sí que els demano que, més enllà del tema de l'òrgan, que ja he respost, i del reglament, al qual dono resposta, m'agradaria saber en quin àmbit consideren que no s'ha fet res. O que no s'ha començat a fer algun tipus de feina. Perquè nosaltres el reglament el vam intentar millorar, i ens vam topar amb els límits que la mateixa llei, doncs, establia.

De reglament sancionador n'hi ha. I la prova que n'hi ha és que s'han fet, s'han imposat nou sancions. Entre les quals, una única –i és única–, que és la sanció que es va imposar a l'autobús de l'Hazte Oír, perquè cap Administració a l'Estat espanyol ha imposat una sanció en aquest autobús per motius LGTBIfòbics. Per tant, si hi ha nou sancions, hi ha un reglament sancionador. Penso que això són faves comptades.

Ens agradaria un reglament sancionador més eficient, més ràpid. Diferent. Sí, ens agradaria tenir-lo. I el tindrem en el moment que aquest Parlament desencalli la Llei d'igualtat de tracte i no discriminació que aquesta mateixa directora general ha fet arribar, mitjançant el seu departament i mitjançant un acord de govern, perquè la mateixa llei deia que hi hauria un reglament sancionador en el moment que tingués una norma antidiscriminatòria, que regulava aquesta llei. Per tant, millorarem el reglament quan tinguem la Llei d'igualtat de tracte i no discriminació i tinguem aquest gran reglament, que ens servirà per evitar, doncs, aquests delictes administratius de discriminació.

Pel que fa al tema de si hem de tenir un telèfon o un whatsapp, de guàrdia constant, recordar que existeix, per part de la Generalitat, un telèfon, que és el 012 i el 112, d'emergència. Que els seus professionals estan formats en matèria de discriminacions LGTBIfòbiques i que jo, abans de pronunciar-me, si crear un altre servei que hagi de ser compatible, compaginable o homologable al 012 i al 112..., me'n cuidaré molt de pronunciar-m'hi, perquè crec que això mereix una reflexió i que les administracions públiques ja tenim moltes feines i moltes despeses. Per tant, deure d'optimitzar; primer, el que tenim, i si és que realment no ens serveix...

Finalment, senyora Moreta, crec que soc una de les persones del Govern que té menys prejudicis amb relació a temes de gènere, però m'agradaria dir-li que la nostra consellera és el senyor Chakir El Homrani.

Al senyor Aragonès. El tema de Mataró i Olesa: això és preocupant, això és molt preocupant. Hi ha alguna cosa que no funciona, i ho hem de revisar. Perquè, si resulta que els Mossos no tenen coneixement que a Mataró i Olesa ha passat res, jo manifesto aquí una preocupació. I com que faran venir el conseller, doncs, crec que val la pena posar en qüestió què no funciona dels nostres canals. Jo intueixo una amenaça, contra la qual ens hem de conjurar, i és que, a vegades, apareguin als mit-

jans de comunicació o a les xarxes socials fets que no acaben sent denunciats a les xarxes institucionals, perquè, llavors, perdem qualsevol possibilitat d'actuar-hi en contra. I crec que aquest és un tema que ens ha de fer reflexionar. I no sé si Mataró i Olesa formaven part d'aquest paquet, o senzillament, és que quan Mossos m'ha passat aquell informe, no l'ha fet amb prou deteniment.

Accepto i agraeixo la seva indicació sobre la professió d'una de les persones agressores, perquè crec que té tota la raó, i, disculpin-me, perquè crec que he incorregut en un error.

Sobre les sancions que ha imposat aquesta llei. Aquesta llei ha imposat nou sancions per la via administrativa, per aquella que diuen que no hi ha reglament sancionador hem imposat nou sancions. Però, evidentment, paral·lelament a això, hi ha hagut moltes sancions penals, hi ha hagut sancions de presó; hi ha hagut sancions de multes; hi ha hagut sancions, també, en l'àmbit laboral. Per tant, recordar-los sempre que aquesta llei, no només regeix les sancions administratives, sinó que també forma part del paquet de les mesures penals. És evident que la norma penal té altres fonaments, però també formen part, doncs, de la persecució dels fets LGTBIfòbics a Catalunya, les sancions penals.

Ha fet un comentari sobre el reglament del...

La presidenta

Li queda mig minut, senyora Mata.

La directora general d'Igualtat

...sobre el Consell Nacional LGTBI, no he entès el comentari, perquè hi ha un consell rector aprovat, que està funcionant des de fa ja..., des del passat mes de desembre. Per tant, no he entès bé el que me preguntava. Si vol, en una altra compareixença li tornaria a explicar.

I sobre la inequitat del desplegament territorial de la llei, sobre els SAIs, tampoc no sé a quina inequitat es pot referir. En qualsevol cas, dir que el que nosaltres fem és proposar per igual a tot el territori i a totes les entitats del territori perquè també facin aquesta pressió territorial en el desplegament de la llei. I, en tot cas, són els ens locals –els ajuntaments, els consells comarcals–, els que decideixen en quin moment, doncs, ells el despleguen.

Si me permet, presidenta, i amb això acabaria l'explicació: en quin punt tenim aquest desplegament de la Xarxa de serveis d'atenció integral? El tenim molt avançat, però sí que és cert que ens falten molt poques comarques i alguns quants municipis de més de vint mil habitants, que esperem que acabi, doncs, aquest cicle de les eleccions municipals per poder-lo ja culminar.

Disculpin-me, hi ha algunes respostes que m'han quedat al tinter. Si cal que les torni a explicar o...

La presidenta

No sé si hi ha algun diputat o diputada que necessiti algun aclariment, allò, molt breument, o vol fer algun apunt especial. (*Veus de fons.*) Però molt breument, si us plau, perquè si no... Endavant senyora...

Noemí de la Calle Sifré

Sí, yo..., me gustaría, es que, volver a reiterar la pregunta respecto al objeto de la comparecencia, que eran las agresiones del 2 y 3 de marzo: ¿Qué mecanismos de coordinación se activaron, y qué medidas de apoyo y de colaboración con las administraciones de los municipios concretos, que fueron Prat, Mataró, Olesa y Barcelona, se establecieron o se tomaron tras estas agresiones?

Aclarar que el informe que se ha presentado, que se ha hecho desde la universidad, no era de impacto de la ley, era de despliegue de la ley. No es lo mismo un despliegue que el impacto que tiene una ley. Entonces, ese informe de impacto, que recoge esta ley, todavía no está hecho. O sea, se está incumpliendo.

Y, por último, o sea, que la directora general de Igualdad diga que el régimen sancionador existe, cuando el propio *conseller*, hace apenas dos meses, reconoció que no existía y que no lo pensaba presentar, porque lo que estaba esperando es aprobar la ley de igualdad para que fuese ese régimen sancionador el que cumpliera la función, no el de la ley..., entonces, no existe, ni hay un decreto, ni... Entonces, no puede usted afirmar aquí algo que realmente es que..., que podemos comprobar todos ahora mismo, que no existe...

La presidenta

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

...ese decreto del régimen sancionador.

La presidenta

Ara la diputada Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Bé, només aclarir una cosa, que no és que ho digui jo, qui és El Homrani, i qui és el responsable o no. És que ara ho acabem de comentar aquí: LGTBI ho porten des de Presidència, i ho porta la consellera. En aquell moment era l'Artadi, per tant, estem equivocats tots tres. Vull dir que, no entenc... (*Remor de veus.*) En tot cas, ni el conseller, ni la senyora Artadi han vingut aquí.

Per tant, entenc que aquí tenim un problema de definició, fins i tot de qui porta les polítiques LGTBI, eh? I jo crec que això, s'hauria d'aclarir d'una vegada per totes, perquè hi han discrepàncies internes. No perquè els diputats no ens n'assabentem, que ha semblat que volgués dir això, i, per tant, no és això. Per tant, agrairia, des de la conselleria que quedés ben clar, perquè no queda clar. No queda clar, i no és només una cosa que no quedi clara a una servidora diputada del PSC, que fa uns quants anys que porta polítiques LGTBI, sinó que no ens queda clar a molts diputats i diputades, que estan aquí.

Només una segona cosa...

La presidenta

Diputada Moreta, és que sinó acabarem fent un daixò, i no és qüestió...

Marta Moreta Rovira

No, només una altra cosa, que no ha contestat i m'agradaria saber quina és la seva opinió. Sobre la taula de treball que havia demanat, que tampoc ha donat cap opinió al respecte.

La presidenta

En tot cas, i per al·lusions, jo sí que li he dit que, en tot cas, LGTBI es portava des de... (*Veus de fons.*) Que per això hi ha la responsable... (*Veus de fons.*) Sí, però vostè ha dit «els tres» i, per tant, doncs jo... (*Veus de fons.*) Sí, d'acord.

(*Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.*)

Sí, però, en tot cas, anem una mica ràpids, perquè és que si no acabarem...

Susanna Segovia Sánchez

Sí, però és que jo voldria demanar un aclariment al lletrat, perquè jo entenc que, quan hi ha una compareixença, tenim un torn de rèplica a la resposta. Per tant, i està regulat, vull dir, que no és un tema de «fem un favor de donar la paraula», sinó que, en realitat, tenim el dret a demanar-la.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Sí. No, no, per això, lo primer que jo he fet ha sigut preguntar-los a veure si algú volia..., o sigui que per descomptat.

Susanna Segovia Sánchez

Però el temps d'intervenció està reglat, també, tinc entès. (*Veus de fons.*) Clar. És que vull dir...

La presidenta

Tres minuts. (*Remor de veus.*)

Susanna Segovia Sánchez

Bé, però del «fem-ho breu» és..., hi ha un temps que tenim el dret a utilitzar, i que és com a forçat estar tot el temps dient «anem ràpid, anem ràpid», quan els tempos de les compareixences estan reglats.

La presidenta

Sí... Més que re, diputada Segovia, perquè hem sigut molt benèvols amb els tempos de la primera intervenció, però no tinc cap problema amb que es pugui utilitzar, per part de tothom, els tres minuts que diu el Reglament.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; jo, de fet, el que voldria és aprofundir en alguna de les qüestions que també ja s'han dit, respecte al tema de que l'organisme coordinador és la Direcció d'Igualtat. Sí, és així, però ens agradaria que ens donessin més informació sobre com està exercint aquest rol de coordinació, i, per exemple, com està..., en quin estat es troba el Pla interdepartamental de polítiques públiques LGTBI, que està a la pàgina web penjat des de fa molt de temps, sense actualització de dates, sense saber com està evolucionant i com s'hi està treballant.

Això està directament relacionat amb el que els comentava el company del Grup de la CUP, sobre quina és l'actuació que tenen els Mossos i com és la comunicació que es fa entre Mossos i entre aquelles instàncies que reben les denúncies i l'acompanyament que se'n pot fer des de la direcció general. I, en aquest sentit, la pregunta, que també li farem per escrit, no és només quantes persones..., sinó també l'experiència i el coneixement que tenen les persones que conformen la direcció d'un tema tan específic i tan delicat, que creiem que requereixen coneixements molt específics i una experiència en relació amb aquest tema per poder donar una resposta adequada.

Per tant, està bé quina és l'estructura de la direcció general que està...; evidentment, seria desitjable saber quina és la que creuen que necessiten, quin és el pressupost que creuen que necessiten i com es podria millorar aquest pressupost i aquests recursos, per poder donar resposta, per exemple, a iniciatives com les escoles Rainbow, que ens van venir a explicar aquí..., l'associació de Famílies LGTBI, a explicar-nos aquestes iniciatives que estan fent, sense cap o pràcticament cap suport per part de la Generalitat de Catalunya, per exemple, i que ho estan fent a base de col·laboracions privades, de voluntariat i de molt d'esforç i de molta entrega per part d'aquestes persones. I, llavors, sí que seria com centrar una miqueta més en quines són aquestes respostes concretes que s'estan donant.

I ens sembla que quan es demana quin és l'acompanyament que es fa a les persones víctimes, sí que és un acompanyament que s'ha d'entomar des de la Generalitat. No estem dient que les forci a ser acompanyades, sinó que, quan se'ns fa arribar o es fa arribar a les entitats que treballen amb elles, com l'Observatori contra l'Homofòbia, que no se senten acompanyades, sapiguem quina és la resposta i què és el que podria fer perquè sí que se sentin acompanyades.

La presidenta

Moltes gràcies. Algun altre diputat? Diputat Aragonès...

Vidal Aragonés Chicharro

Presidenta, nosaltres aixecàvem la mà, simplement per demanar l'aplicació del 59.3, i, per tant, fer una segona intervenció. I potser després de la resposta de la di-

rectora general, invocarem el 59.3 per fer una tercera intervenció. Vull dir, tot molt més còmode i que no tinguem malentesos, que no ha generat..., no els ha general la presidenta...

La presidenta

No, no..., cap malentès. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

... que, en tot cas, nosaltres ho hem interpretat que era a l'inrevés, que ja ho facilitava.

Sí, per aclarir alguna de les qüestions que se'ns ha demanat, per part de la directora general. Primer de tot, abans, aclarir: una cosa és el reglament de desplegament, i és un reglament sancionador, i una altra cosa és que evidentment, subsidiàriament, fins que no existeixi l'específic reglament, doncs, hi ha un procediment sancionador que és d'aplicació de la normativa general administrativa.

I, per tant, nosaltres, eh?, el que no volem barrejar és que hi ha la possibilitat de sancionar amb una altra qüestió ben diferent, que és que de la llei s'ha de desplegar un reglament específic sancionador. I pensem que donar una resposta de que ja podem sancionar i que, per tant, hi ha reglament, doncs, no és ajustat a dret, i no es correspon amb el que tothom sap, del que estem parlant.

I que després, a més, creiem que –i fins i tot la directora general n'ha fet referència– no hem dit, en aquesta intervenció..., que hagi sentit aquest subgrup, en cap moment ningú ha dit que no es faci res. I, per tant, demanaríem que en les respostes no es construeixi aquesta premissa de «han dit que no es fa res», i per tant, no construiríem: «Com es diu que es no es fa res...» Com a mínim, no en aquesta compareixença.

I ara sí, els aclariments. Quan nosaltres plantegem inequitat territorial és perquè tenim la percepció –i pot ser equivocada, però tenim aquesta percepció– que no és el mateix la possibilitat que té un català o una catalana que viu en un poblet petit, fins i tot a viles, que la que pot tenir un català o una catalana que viu en una gran ciutat. I pensem que això, doncs, des de la direcció general, s'ha d'analitzar i s'ha de tenir una perspectiva de si això passa, primer, i segon, si passa, quines són les causes. I tercer, una vegada llegides les causes, veure com hi donem solució. Res més.

I la darrera qüestió. Quan nosaltres ens referíem al reglament del Consell Nacional LGTBI, no estàvem fent referència a una situació actual, sinó que era un dels tres exemples que posàvem per referir-nos a que ens donava la sensació que des de les entitats o associacions, doncs, no acabava d'haver-hi gaire entesa amb la direcció general. Posàvem aquest exemple, posàvem l'exemple del reglament, i fins i tot, alguna vegada que les mateixes entitats o associacions havien manifestat que no hi havia una certa cura en el tractament que es tenia. Era únicament un exemple de tres qüestions per poder explicar el que pensàvem que era una manca d'entesa, de com ens agradaria a nosaltres que fos la relació entre la direcció general, per una banda; i, per una altra banda, les entitats que tant pensem que estan aportant.

La presidenta

Gràcies. Algú altre? Diputada Geli, no? *(Pausa.)* Doncs, senyora Mata, si vol contestar... El més breument possible. Gràcies.

La directora general d'Igualtat

Sí; bé..., sí, diputada De la Calle, jo lamento que la lectura que es fes..., que l'informe que es va fer quan els dos anys de la llei no respongués, doncs, a aquestes expectatives, l'informe del 2016, l'avaluació de l'impacte de la llei. En tot cas, com que ara farà cinc anys, i tenim pendent una nova avaluació, i com els deia, el dia 27 de juny presentem una guia d'indicadors que volem aplicar, que volem instaurar, in-

tentarem, doncs, fer-ho i que respongui, tant com sigui possible, a les expectatives. És una cosa que estem fent, com li deia, doncs, amb gent externa, amb gent que ve del món de les entitats. Per tant, espero que puguem..., tinguem la capacitat, doncs, de donar una resposta més acurada, de treballar-ho millor.

A la diputada Moreta, que em preguntava sobre l'opinió, que jo no havia donat –efectivament, no l'havia donada– sobre aquesta taula de coordinació, que no sé si es refereix a aquesta que se proposava que actuessin de manera coordinada l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i les entitats. De mecanismes d'aquesta mena ja en tenim, la veritat és que en els dies, doncs, en els quals ha sorgit aquesta proposta, els ajuntaments no estan en una situació, diguéssim, de funcionament ordinari.

En tot cas, crec que la documentació que jo avui portava en aquesta comissió ja demostra que tenim un espai de coordinació, entre la direcció general, Mossos, Ajuntament de Barcelona, entitats. Mossos també té la seva taula de coordinació amb entitats; es reuneixen el proper dia 18 de juny. En qualsevol cas, penso que si calen més espais de coordinació, els hi posarem. El que no pensem que sigui necessari és anar creant multitud d'espais de coordinació, sinó fer funcionar els que no funcionen o els que no funcionen prou bé.

Pel que fa al règim sancionador, és veritat, estem funcionant amb el règim sancionador administratiu. I, com diu la llei, el reglament sancionador s'establirà en el moment en què s'aprovi una llei antidiscriminària. Segurament aquí podem estar fent lectures diverses de la llei. Jo el que espero és que en el decurs dels propers mesos, doncs, d'aquest Parlament, en sorgeixi aquesta llei que ens permeti fer un reglament sancionador antidiscriminatori genèric. Que, a més a més, sigui un paraigües i millori moltíssim aquesta llei administrativa, que en aquest moment ens dificulta moltíssim imposar sancions severes. No tenim un altre instrument fins al moment, doncs, determinat.

Dir-los que, per exemple, doncs, amb l'Ajuntament de Barcelona hem intentat, doncs, també veure fins a quin punt explorar... La diputada Baró, que no sé si està aquí, també feia una pregunta respecte a la norma de l'Ajuntament de Barcelona. L'Ajuntament de Barcelona que, efectivament, en la seva ordenança, la convivència del civisme té un apartat que parla específicament de sancionar actes homofòbics al carrer, no ha imposat, fins a hores d'ara, cap sanció que consti a la Direcció General d'Igualtat.

Per tant, tenim molt d'espai a recórrer i espero que tinguem la capacitat de poder-ho fer.

Jo no sé si hi ha alguna pregunta que em deixi o si em deixo alguna qüestió a l'aire i no... M'agradaria poder-ho fer, més enllà d'un altre dia tornar i donar-los molt més i més completes explicacions, del conjunt de la nostra feina.

(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Digui, diputada...

Susanna Segovia Sánchez

No, només per precisar que l'ajuntament, com a mínim, ha posat dues sancions al bus Hazte Oír, i per un import de seixanta mil euros. Per tant, potser també és un problema realment d'informació, que no circula prou bé.

La directora general d'Igualtat

Em referia a sancions vinculades a la 11/2014, per fets específicament homofòbics. L'autobús d'Hazte Oír, de «*Los niños tiene pene y las niñas tienen vagina*», no, no el va sancionar.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, però com anteriorment ha dit que la Generalitat era l'única que havia sancionat aquest autobús, tinc entès...

La directora general d'Igualtat

Per motius transfòbics, això sense cap mena de dubte.
(*Marta Moreta Rovira demana per parlar.*)

La presidenta

Diputada Moreta...

Marta Moreta Rovira

Només és que com que abans no he pogut parlar el temps que em tocava, només una petita cosa que m'havia deixat. Una cosa és l'avaluació de l'impacte social, que deia que està fet... –bé, no està fet per Identitas, que ha dit vostè, sinó per Diversitas– i no és... (*veus de fons*), no és –ho ha dit malament– un impacte social, sinó que és una implementació que s'ha fet des de l'Administració. Per tant, no estem parlant de l'impacte social; o sigui, que només volia aclarir que això no és cert.

La presidenta

Doncs, d'acord. Senzillament, ja agrair-li moltíssim, senyora Mireia Matas, les seves informacions, les seves respostes. I tindrem en compte el que s'ha demanat en aquesta comissió, doncs, de convidar-la més vegades, perquè vostè ens pugui anar informant i així poder treballar en benefici de la igualtat de les persones i contra situacions de..., contra l'homofòbia i la LGTBIfòbia.

En tot cas, deixarem ara tres minuts, per poder acomiadar la compareixent.
Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i deu minuts.

La presidenta

Si els sembla, diputats i diputades, reprenem...

Proposta de resolució sobre la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista

250-00780/12

...i passarem al punt número 2 d'aquesta sessió, que és la Proposta de resolució sobre la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, i presenta la proposta el Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la diputada Bea Silva. Quan vulgui.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. Buenas tardes, a todos y a todas. Ayer la violencia machista volvió a estar en los titulares, porque se alcanzó una cifra simbólica, la de mil mujeres asesinadas desde que en 2003 comenzaron a contabilizarse las víctimas de violencia de género.

Esta cifra refleja, sin embargo, solo la punta del *iceberg*, de un problema que esconde bajo las aguas diferentes tipos de violencia que siguen sin detectarse ni combatirse.

Desde que se constituyó esta comisión hemos tenido la posibilidad de escuchar distintos informes encargados por el Institut Català de les Dones entorno a la violencia machista y el diagnóstico es desolador. Todos estos informes coinciden en que los recursos son totalmente insuficientes para hacer frente a la violencia de género, pero que tampoco existe una correcta coordinación.

Estos informes constatan que la red de atención llega solo a una de cada diez mujeres que se estima que son víctimas de violencia de género en Cataluña. Esto quiere decir que nueve de cada diez víctimas quedan fuera de cualquier tipo de atención.

En una de las últimas comisiones, la directora del grupo de investigación Antígona, Encarna Bodelón, fue especialmente crítica y explícita sobre la falta de coordinación entre los distintos departamentos, pero también a nivel territorial, para afrontar la lucha contra la violencia de género. Textualmente, ella se refería a la falta de liderazgo político y pedía que la lucha contra la violencia de género formara parte de los objetivos políticos de los distintos entes implicados que deberían, además, estar coordinados de manera efectiva, porque ahora no lo estaban.

Esta propuesta de resolución va encaminada en esta dirección, porque busca replantear el funcionamiento de la Comisión Nacional para una Intervención coordinada contra la Violencia Machista, que es el órgano que tiene que coordinar toda la lucha contra esta lacra en Cataluña.

En respuestas parlamentarias, desde Presidencia, se me informó hace unos meses que la comisión nacional solo se reunió tres veces en el 2017 y estuvo un año entero sin reunirse. La presidenta de l'Institut Català de les Dones nos informó en febrero que, desde entonces, la comisión ha comenzado a reactivarse, pero sigue sin ejercer el rol para el que está pensada, lo que provoca notables carencias en el sistema de atención.

Entre otras cuestiones, la Comisión Nacional para la Intervención Coordinada contra la Violencia Machista es responsable de crear los grupos de trabajo, que son claves para abordar los distintos tipos de violencia, pero muchos de estos grupos de trabajo no funcionan o no existen. Por ejemplo, el Grupo de Trabajo de Abordaje de las Violencias Sexuales tardó cinco años en constituirse, entre 2010 y 2015. El Grupo de Trabajo de Abordaje de la Violencia Machista en el Ámbito Laboral, aún no se ha creado. Por esta razón, esta propuesta de resolución busca que este grupo se ponga en funcionamiento en el plazo de tiempo más breve posible. Creo que todas las personas que formamos parte de esta comisión coincidimos que este es un ámbito especialmente sensible y que no puede seguir en lista de espera.

En este sentido, hemos llegado a una enmienda transaccional con el grupo de Junts per Catalunya y Republicà, para que este grupo se ponga en marcha durante el tercer trimestre de este año, lo que permitiría que comience a trabajar en octubre.

Creo que es importante recordar hoy aquí que la última encuesta sobre violencia machista revela que un 64 por ciento de las catalanas confiesa haber sido víctima en algún momento de su vida de alguna forma de violencia de género, y que un 17,6 por ciento lo fue a lo largo del último año consultado, que fue el 2016. También que seguimos sin aumentar los recursos que se destinan a la lucha contra la violencia de género de forma significativa.

En la relación que recibí del Institut Català de les Dones sobre los proyectos que se financiarán con los 12,8 millones de euros que el Gobierno del Estado transfirió en octubre de 2018 a Cataluña para el despliegue de las medidas del Pacto de estado contra la violencia de género, se constata que todos los anuncios que ha hecho el Gobierno catalán con relación a nuevos servicios o actuaciones se financiarán con estos fondos. Por ejemplo, los dos nuevos servicios de intervención especializada, que son los SIEs, que se han anunciado un par de veces en este Parlamento; el Protocolo contra las violencias sexuales en entornos de ocio, que fue presentado por la *consellera* Artadi y el *conseller* Buch en rueda de prensa, o el Observatorio Catalán de la Justicia en Violencia Machista.

El Pacto de estado contra la violencia de género tiene como objetivo sumar recursos a la lucha contra la violencia machista y no sustituir las actuaciones que hace el Gobierno de Cataluña, que además tiene gran parte de las competencias transferidas en esta materia.

No avanzaremos si la lucha contra la violencia de género no es una prioridad, si no traducimos la buena voluntad en recursos, en actuaciones concretas, y algo concreto sería que consiguiéramos que la Comisión Nacional para una Intervención Coordinada contra la Violencia Machista ejerza el papel de liderazgo que nos piden las entidades y que además sea capaz de dar el salto de la lógica asistencial, que es necesaria y urgente, y comience a hacer también prevención, que los informes coinciden que no se está haciendo.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. I ara, per explicar les esmenes, és el torn del Grup Parlamentari Republicà, i té la paraula la diputada Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda, a tothom. Bé, aquesta proposta de resolució del Grup Socialistes i Units per Avançar, que era de l'abril, han passat dues campanyes electorals, dues eleccions, i certament el 25 de maig es va reunir el grup sobre violències sexuals i, per tant, el fet que votem aquesta proposta dos mesos més tard fa que moltes de les coses que es reivindicaven s'hagin engegat en aquestes setmanes.

Hi ha dos grups nous en aquesta comissió nacional, que és el Grup del Pacte Nacional per a l'Erradicació de les Violències Masclistes a Catalunya, que té previstes tres reunions l'any, i el Grup de Violència Institucional, que en té quatre. Només matisar que la coordinació institucional no forma part de les tasques d'aquesta comissió nacional, que en tot cas no és una coordinació entre departaments, perquè el Govern de Catalunya ja té prevista, amb altres instruments, aquesta comissió interdepartamental, com, per exemple, la Comissió Tècnica Interdepartamental de la Igualtat Efectiva de Dones i Homes, i fins i tot el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere del Govern, que esperem que el Govern aprovi de seguida.

Com deia la companya Silva, s'ha arribat a una transacció en el segon punt, perquè, certament, com deia al principi, aquests dos mesos de retard han fet que moltes de les seves reivindicacions –que compartim– s'hagin posat en marxa, i en tot cas arribàvem a aquesta transacció per mirar de fer-ho al més aviat possible.

I votarem a favor dels dos punts perquè, com deia, de fet, el Govern ja ho té bastant apamat i ja ho tenia tot previst.

I res més. Agraïm la feina a la diputada Silva en aquesta comissió.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Díaz. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula la diputada Saloua El Garbhi.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, no vull reiterar-me amb tot lo que s'ha dit. Sabem perfectament que estem parlant d'un tema que és un fenomen complex, que és un tema que funciona com un iceberg, que s'ha intentat per tots els mitjans invisibilitzar-lo, que és una xacra social. Cada dia sentim males notícies en relació amb el tema –no cada dia, potser a cada hora i a cada moment–, sentim notícies en relació amb el tema de la violència masclista i totes les violències en relació amb diferents situacions que poden patir les dones.

I en relació amb aquesta PR, diguem-ne, considerem que a nivell del Govern és també un tema de prioritat, independentment de les crítiques que podem fer amb les limitacions dels mitjans que hi ha o la reclamació que fan constantment les dones d'ampliació del pressupost per a una millor atenció a les dones o, especialment, per a les entitats que treballen el tema i que en temps de crisi han patit molta precarietat.

Normalment, el Govern compleix amb la regulació de la comissió nacional establerta al decret del 2010, que obliga a celebrar dos plenaris anuals. I la comissió nacional, en aquest cas, funciona en Ple, i la creació dels grups de treball no està regulada com una obligació, sinó com una potestat, com ha contestat també la companya del Grup Republicà.

Tot i això, diguem-ne, s'ha fet actualment una reunió, que era al mes de maig, com també s'havia dit, i també hi ha dos grups de treball, que hi ha el Grup del Pacte Nacional per a l'Erradicació del a Violència Masclista a Catalunya, i també el Grup de Violència Institucional.

També estaria bé anotar que la comissió nacional és un òrgan de coordinació institucional i que no fa aquest paper de coordinació interdepartamental, també com s'ha dit.

I en relació amb el punt 2, diguem-ne, en el context de l'àmbit laboral, ja sabem que continua sent un problema i un greuge que pateixen moltes dones, especialment quan estan en situació de vulnerabilitat, com va passar quan hi havia la crisi també, que moltes dones per no perdre la seva feina aguantaven la situació, diferents situacions d'assetjament. També hi ha el cas de les dones migrades, que estan en situació d'irregularitat, que també pateixen aquestes situacions, i moltes..., diguem que la llista és molt àmplia, de vulnerabilitats que pot haver-hi. I per això considerem que és necessària també la creació d'un grup de treball en relació amb aquest tema, per estudiar les coses a fons.

I, per tot això, votarem a favor dels dos punts i ja saben perfectament que amb el segon punt es va fer, diguem-ne, la transacció. S'agraeix la disponibilitat per treballar conjuntament en relació amb aquest tema, que és treballar a favor de les dones.

I l'única cosa que jo deixaria per al final és que per molta feina que fem, ara tenim també el greuge i l'amenaça de l'extremadreta, i també estaria bé que hi hagués un pacte entre els diferents grups per no pactar amb aquest grup, que no està treballant a favor de les dones i només estan posant davant el lema «Tornarem enrere», en relació amb els drets de les dones.

I moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, diputada. I ara, per al posicionament de la resta de grups, té la paraula, pel Grup de Ciutadans, la senyora Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. Quiero empezar mi intervención condenando los últimos asesinatos por violencia machista que, en España, de acuerdo con los últimos datos, nos han dado la alarmante cifra de mil víctimas contabilizadas, desde 2003, por violencia machista.

Nosotros pensamos, desde nuestro grupo parlamentario, que es urgente que todas las administraciones trabajemos conjuntamente en el Pacto de estado contra la violencia machista e impulsemos medidas que sean verdaderamente eficaces para ayudar a las víctimas.

Los datos de violencia sexual nos preocupan en Cataluña y en el resto de España. Y centrándonos en Cataluña, que es el caso que nos ocupa, pensamos que es una herramienta clave la Comisión para la Intervención Coordinada para Luchar contra

la Violencia Machista, como se ha propuesto en esta iniciativa y la prevención de esa violencia.

Es muy importante la intervención coordinada y si aquí nos están diciendo, los grupos que han apoyado al Govern, que hay otras herramientas que aseguran que la intervención sea coordinada, que venga aquí el Govern, por favor, y nos las explique, porque todavía no lo tenemos claro.

Como se puede observar, la coordinación en la intervención es clave y en estos momentos, y durante los últimos años, no se está realizando desde la Generalitat de Cataluña. Pensamos que, como siempre, hay una verdadera falta de voluntad política en la protección a la máxima vulnerabilidad, como ya se da en sectores que todos conocemos, como infancia, personas mayores, y las políticas de igualdad en Cataluña no son una excepción.

Hay falta de voluntad política del Govern. Así lo creemos, porque no han podido presentarnos la estrategia para abordar la violencia machista en Cataluña. Aquí estuvo la directora..., la presidenta del Institut Català de les Dones y no fue capaz de presentarnos la estrategia para abordar la violencia machista, además de que no se está consiguiendo una verdadera coordinación entre los departamentos para abordar esa lucha y para vencer definitivamente esta lacra.

Por tanto, las entidades también nos alertaron de que no había un modelo clave para luchar contra la violencia machista en Cataluña. Tenemos falta de equidad territorial, tenemos lugares donde la intervención está duplicada y otros lugares donde esta intervención no se realiza porque faltan SIEs en todo el territorio de Cataluña.

Y en relación con el presupuesto, pues, vemos que no podemos definir con claridad cuál es el presupuesto que se está destinando a la lucha contra la violencia machista, porque está todo desorganizado y está todo muy mezclado. No es posible ver las partidas con claridad. Así y todo, hemos visto que se ha reducido el presupuesto en la lucha contra la violencia machista en los últimos años.

Por tanto, tenemos desorganización, falta de equidad territorial, falta de modelo –como nos alertan las entidades– y falta sobretodo de voluntad política por parte del Govern.

Queremos decirle a la dirección y al Institut Català de les Dones que menos fotos, que menos planes que nunca se cumplen y que necesitamos un gobierno en Cataluña que gobierne para todos los catalanes, y que las mujeres están esperando una verdadera protección. Las víctimas peligran y urge ponerse a trabajar ya.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. És el torn ara de Catalunya en Comú Podem i té la paraula la senyora Susanna Segovia. Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Avui a *El Periódico* hem vist una notícia on es deia que des de la posició del registre de dones assassinades a Espanya el 2003 ja hi ha mil dones registrades, i això només aquelles que es consideren en el còmput oficial, que són aquelles que han mort en mans de parelles o exparelles, i que no comptabilitzen menors.

Tenim una llei avançada a Catalunya de consens, que posa sobre la taula eines per a un abordatge integral de la violència masclista i que dona les pautes per a la coordinació interdepartamental necessària per garantir el funcionament d'aquesta comissió nacional, però creiem que no hi ha hagut per part del Govern la prioritització necessària i que no hi ha hagut una resposta que estigui al nivell.

I en les compareixences que hem pogut tenir de les expertes que han fet l'avaluació dels deu anys de la Llei contra la violència masclista també ho han pogut

veure. I hi ha diferents mocions aprovades per aquest Parlament també en aquest sentit.

Creiem que cal tornar a posar sobre la taula la necessitat de fer un abordatge integral, de fer un pla de xoc contra les violències masclistes, de dotar dels recursos humans i pressupostaris necessaris per donar una resposta digna i que garanteixi l'equitat territorial, i creiem, sí, que cal donar entitat i que cal donar importància i prioritat a la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada de la Violència Masclista que estigui a l'alçada i que pugui donar una resposta contundent al procés de reparació de les supervivents, el seu accés a l'habitatge o al mercat de treball; la feina que es fa amb els fills i les filles de les víctimes de violències; les mesures de prevenció i igualtat des de l'educació i també des de la sanitat.

També torna a sorprendre que una altra vegada més es faci una esmena «al més aviat possible», que finalment s'ha transaccionat amb una data concreta, perquè creiem que ja anem amb prou retard i que no hem de seguir donant allargues a mesures que són necessàries.

Una de cada tres dones a Catalunya pateix violència masclista. Creiem que és suficient, perquè ho considerem una prioritat real i que fem les polítiques que estiguin a l'alçada d'aquesta emergència.

Votarem a favor de la proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara de la Candidatura d'Unitat Popular i té la paraula el diputat Vidal Aragonès.

Vidal Aragonès Chicharro

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair al grup proposant la present proposta de resolució.

Anunciar que votarem a favor i manifestar que deixem aquí la nostra intervenció, perquè des del Subgrup de la CUP - Crida Constituent considerem que quan es parla de feminisme o es parla de violència masclista els homes hem de tenir un posicionament absolutament curós i absolutament subaltern en allò que ha de dir la dona i ha de dir el moviment feminista.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, diputat. En tot cas, ara..., no sé si la proposant vol posicionar-se...

Beatriz Silva Gallardo

Solo quería...

La presidenta

...sobre les esmenes, o sobre la transacció. Endavant.

Beatriz Silva Gallardo

Sí, solo quería agradecer el apoyo de los distintos grupos parlamentarios y hacer un apunte a lo que comentaba la diputada de Junts per Catalunya, que una de las últimas propuestas de resolución que se aprobó en esta comisión fue respecto..., en este sentido, de que las fuerzas políticas presentes en el Parlamento de Cataluña nos comprometíamos a hacer frente al discurso de la extrema derecha que amenaza los derechos de las mujeres.

La presidenta

Molt bé. Doncs, procedirem ja a la votació.

No sé si cal llegir el text de la transacció. Podem votar els dos punts al mateix moment, no, entenc?

Doncs, vots a favor?

Per tant, per unanimitat, queda aprovada aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

S'acaba aquí la sessió i solament comentar-los que la propera reunió d'aquesta Comissió d'Igualtat de les Persones tindrà lloc el dia 9 de juliol, i també recordar-los que hi haurà la compareixença de la consellera de Presidència.

I una última cosa: que no serà a les tres de la tarda, sinó que serà a les quatre de la tarda.

Gràcies. (*Beatriz Silva Gallardo demana per parlar.*) Digui'm.

Beatriz Silva Gallardo

I la de Infància ¿va a volver? ¿Qué pasa con la coincidencia de ambas comisiones?

(*El lletrat diu: «No serà aquell dia.»*)

La presidenta

Bona tarda a tots.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda.